

DE STER

Nr. 8 · Augustus 1967 · 67e Jaargang

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Augustus 1967 · Nr. 8 · 67e Jaargang ·

INHOUD

De euvelen van onze tijd en een waarschuwing aan de jeugd. Door President David O. McKay	217
Werkelijk bisschop, hier zie ik geen inspiratie in. Van de Presiderende Bisschop	223
Narigheid met moeder. Door Irene Huot	225

Zusters Hulpvereniging

Persoonlijke ontwikkeling door de ZHV. Door Gordon B. Hinckley	227
--	-----

Zondagsschool

Zangoefening	230
Hoe kunnen wij van onze leerlingen "daders des woords" maken? Door Ernest Eberhard jr.	231
Avondsmaalsteksten	233

Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

Daarheen gaan waar men je nodig heeft. Door Carl W. Buehner	234
Uw eigen leiderschap meer kracht bijzetten	235
Tabak en de geest van de mens. Door W. Dean Belnap	236

Genealogie

Zonder ons kunnen zij niet tot volmaking komen	240
<hr/>	
De Kerk leeft	243

Redacteur:

Dale R. Curtis, President der Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.)

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113, Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag

„De Ster“ van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnt eenmaal per maand. Abonnementsprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar. Gironummer 240615 — t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214 — Huizen N. H. Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's is verboden.

Drukker:

Heinz Steingass, Neu-lsenburg,
West-Duitsland

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Inspirerende boodschap

Het is wonderbaarlijk om geankerd te zijn in de waarheid. Als iemand vastgeankerd is aan een getuigenis dat God in deze bedeling gesproken heeft, dat Hij Zijn waarheid heeft geopenbaard, dan bestaat er weinig gevaar dat hij van zijn stuk gebracht wordt door welke valse theorieën, hake waarheden, valse beschuldigingen dan ook waarmee hij in zijn leven geconfronteerd kan worden.

— Pres. David O. McKay —

De euvelen van onze tijd en een waarschuwing aan de jeugd

Toespraak van President David O. McKay, gegeven in de openingszitting van de Algemene Conferentie in de Tabernakel op 6 april 1967.

Mijn geliefde broeders en zusters, het is met gemengde gevoelens dat ik u deze morgen begroet en u met geheel mijn hart welkom heet — u die in de Tabernakel bijeengekomen bent, en allen die thans luisteren naar deze openingszitting van de 137ste Jaarlijkse Conferentie van de Kerk.

Ik erken met grote dankbaarheid de zegeningen van de Heer, en betuig mijn oprechte waardering aan de leden van de Kerk in geheel de wereld voor hun gebeden om mijnentwil, welke mij hebben gesteund en gesterkt.

Ik ben dankbaar voor uw trouw en toewijding, en ik weet dat onze hemelse Vader zich verheugt over het onzelfzuchtig dienstbetoon van de ambtenaren en leraren van de ringen en wijken, en van elke man en vrouw die helpt de zaak van de Waarheid te bevoor-

deren. U bent waarlijk mededienstknechten des Heren, en ik zend mijn zegen en liefde aan u allen.

Het is een groot voorrecht om met u samen te zijn en de inspiratie te ondergaan van een Algemene Conferentie van de Kerk. De werkzaamheden zullen wijd verspreid worden, en het verheugt mij bekend te kunnen maken dat wij tijdens deze conferentie voor 't eerst communicatiemiddelen uit ons ruimtetijdperk zullen gebruiken om de boodschap van het Evangelie over te brengen.

Voor de eerste maal zal een radio-uitzending van de zondagochtendzitting van deze conferentie overzee gezonden worden via de „Lani Bird“-satelliet die zich in de ruimte bevindt, ruim 35.000 km boven de Stille Oceaan. Deze historische uitzending zal te beluisteren zijn in Hawaï — zijn bestemming — drie-vijfde

seconde nadat onze stemmen hier in de Tabernakel klinken, na meer dan 160.000 km door de ruimte te hebben afgelegd. Zodoende beginnen wij nog een groots communicatiewerktuig te benutten in het werk van onze hemelse Vader.

Naar schatting zal de conferentie door het grootste aantal kijkers en luisteraars gevolgd worden dat ooit getuige is geweest van de werkzaamheden van een Algemene Conferentie van de Kerk.

Wij leven waarlijk in een wonderbaarlijke eeuw in de geschiedenis, en het werk van de Heer wordt in de gehele wereld op wonderbaarlijke wijze voortgezet. Wij zijn dankbaar voor Zijn goedheid en Zijn zegeningen voor dit volk.

Wanneer ik echter in de dagbladen en de nationale tijdschriften lees over de toestanden die heersen in de wereld om ons heen, voel ik mij zeer bezorgd. Ik vraag mij af, of wij niet zo opgaan in onze persoonlijke en maar al te vaak zelfzuchtige bezigheden, dat wij vergeten zijn wat God voor ons heeft gedaan.

Zijn wij de beloften vergeten die Hij heeft gedaan en welke ons zowel vrede als overwinning op het kwaad zullen brengen, indien wij slechts de Heer op Zijn woord willen aanvaarden?

Het schijnt mij toe dat de krachten van het kwaad nooit tevoren in zulk een dodelijke formatie stonden opgesteld als thans het geval is. Weinigen zullen het feit betwisten dat wij in kritieke tijden leven en dat vele mensen zijn losgeslagen en „als de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid om listig tot dwaling te brengen.“ (Efeziërs 4:14)

Satan en zijn legers vallen de hoogstaande idealen en heilige normen aan die onze geestelijke instelling beschermen, en zoals een van onze Broeders onlangs verklaarde: „Hij omsingelt ons door ons te omringen met verlokkingen en verleidingen die reeds de hoge normen van vele mensen in deze wereld hebben vernietigd, en waarmee hij nu hoopt in onze gelederen door te dringen. Door de zonde populair te maken bij de wereld, hoopt hij hem even populair te maken bij ons. In de wereld rondom ons worden hoge normen neergehaald en worden lagere vastgesteld. Er worden zelfs pogingen ondernomen om het geheel zonder normen te stellen.“ (Hoofdartikel, „Church News“, 14 jan. 1967.)

Onder de flagrante euvelen van onze tijd bevinden zich twee die het meest schadelijk schijnen, en die bedwongen moeten worden indien wij waarlijk Christelijke idealen willen behouden.

Het zijn: ten eerste, een groeiende tendens om de huwelijksgeefte te ontoren, en ten tweede, de morele verwording en de toenemende jeugdcriminaliteit.

Ik ben zeer verheugd en bijzonder dankbaar voor de jonge mannen en jonge vrouwen van hoogstaand karakter die in de Kerk worden grootgebracht, en ik erken dat er overal ter wereld vele waardige jonge mannen en jonge vrouwen zijn.

Het is omdat ik de jeugd liefheb en oprecht verlang dat hun leven geleid zal worden langs de paden der gerechtigheid, succes en geluk, dat ik de aandacht vestig op de dreigende gevaren die duidelijk aan de horizon opdoemen. Men moet wel verontrust raken wanneer men in lokale nieuwsbladen en nationale tijdschriften kennis neemt van de steeds toeneemende golf van misdaad. Zelfs kinderen ondergaan de verderfelijke invloed ervan, en de jeugd wordt gegrepen door de draaikolk van de misdaad en wordt er onherroepelijk mee besmet.

J. Edgar Hoover, directeur van de F. B. I. heeft de natie herhaaldelijk gewaarschuwd voor de toeneemende golf van misdaad in de Verenigde Staten, en de aandacht gevestigd op het feit dat jeugdige overtreders verantwoordelijk zijn voor 72 procent van het aantal arrestaties voor misdaden, en dat de kosten van de misdaad het onstellende bedrag van ruim 27 miljard dollar per jaar heeft bereikt.

Ik vraag tevens uw aandacht voor de volgende uitspraak van Hoover, gedaan op een diner dat op 24 november 1964 te zijner ere in Chicago, Illinois, werd gegeven:

„Welk een grimmig en bedroevend commentaar op het morele klimaat van deze grootse natie! De morele kracht van onze natie is onrustbarend verminderd. Wij moeten terugkeren tot de leringen van God als wij deze ziekte willen genezen.

„Deze onstellende statistieken en de onverschilligheid waarmee het publiek er blijkbaar tegenover staat, weerspiegelen de valse moraliteit die wij tegenwoordig tolereren: een valse code, gebaseerd op de aanbidding van dingen die door de mens zelf geschapen zijn. Zij is even onvolmaakt en zwak als de mens zelf!

„Hoezeer het ook de zinnen bekoort, toch kan een dergelijk moreel klimaat de steun noch de kracht schenken welke onmisbaar zijn voor het voortbestaan van onze natie. Deze ineensstorting van onze morele normen kan slechts onze machteloosheid als volk en als natie tot gevolg hebben.“

En dit zegt de man die waarschijnlijk Amerika's leidende autoriteit op het gebied van de misdaadbestrijding is.

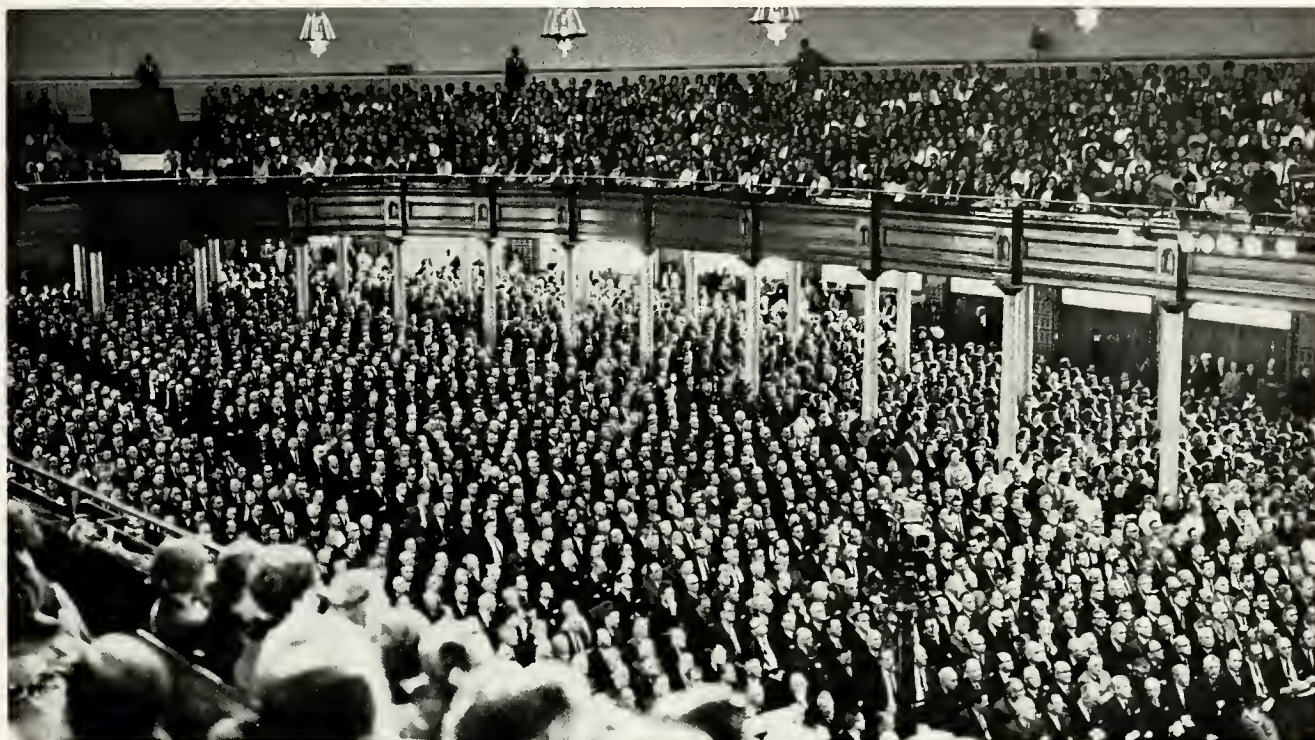
Vele burgers zijn zeer verontrust door de toeneemende misdaad, het hoge cijfer van echtscheidingen en onwettige geboorten, het veelvuldiger voorkomen van geslachtsziekten, schandalen van hoge functio-

narissen, en andere symptomen van particuliere en publieke oneerlijkheid.

Is er sprake van een morele ineenstorting? Is er reden tot ongerustheid? De wereld is overal om ons heen, en de statistieken waarover wij lezen zijn inderdaad angstwekkend en een noodzakelijke waarschuwing. Ik ben ervan overtuigd dat alle loyale burgers ernstig bezorgd zijn over de immoraliteit en de veronachtzaming van orde en wet die ons land verzwakken.

De vijand is actief. Hij is sluw en listig, en loert op elke gelegenheid om het fundament van de Kerk te ondermijnen, en slaat toe waar hij de kans ziet om haar te verzwakken of te vernietigen. Aan ieder normaal mens heeft God „de vrijheid om te kiezen“ geschonken. Onze morele en geestelijke vooruitgang zijn afhankelijk van het gebruik dat wij van die vrijheid maken.

In het meest indrukwekkende gebed dat ooit is uitgesproken bad Jezus voor Zijn discipelen op die

De zending van de Kerk is het verminderen en zo mogelijk verdrijven van deze „kwade invloeden“ van de wereld. Het is duidelijk dat wij behoefte hebben aan een verenigende kracht om deze kwade invloeden te verdrijven.

Zulk een verenigende kracht, zulk een ideaal, is het Evangelie van Jezus Christus zoals het werd hersteld door middel van de profeet Joseph Smith. Het verklaart het leven van de mens en het doel ervan, en bevat de vitale reddende elementen, nobele idealen en verheffing van de geest waar het hart van de mens naar smacht.

Overal zijn weldenkende, rechtschapen mannen en vrouwen er verlangend naar om uit onze gemeenschap de kwade elementen te verdrijven die voortdurend de maatschappij ondermijnen – het alcoholprobleem met zijn dronkenschap, de verslaafdheid aan verdovende middelen met alle kwade gevolgen ervan, zoals zedeloosheid, armoede, enz. De Kerk streeft ernaar om zowel het huiselijk milieu als dat van de gemeenschap beter en gelukkiger te maken.

avond dat Gethsémané Hem wachtte, en zei tot Zijn Vader:

„En Ik ben niet meer in de wereld, maar dezen zijn in de wereld, . . . en Ik kom tot U . . . Ik heb hun Uw woord gegeven; en de wereld heeft ze gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, gelijk als Ik van de wereld niet ben.

Ik bid niet, dat gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor den boze.“

(Johannes 17 : 11, 14–15)

Hij bad niet alleen voor Zijn discipelen, maar, zoals Hij zei:

„En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen (het woord van de discipelen).“ (Johannes 17 : 20)

Deze tekst heeft duidelijk betrekking op het goddelijke doel van 's mensen bestaan in deze sterfelijke proeftijd. In het Boek Abraham wordt dit doel uitdrukkelijk door de Hemelse Vader uiteengezet aan de andere intelligenties:

„En wij zullen een aarde maken waarop dezen

(intelligenties) zullen kunnen wonen; En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden."

(Parel van Grote Waarde, Abraham 3 : 24–25)

En zo is onze plaats op deze wereld door God bepaald. Wij mogen hem niet verlaten. Jezus zelf heeft gebeden dat wij er niet uit weggenomen zouden worden.

Er kan weinig twijfel over bestaan dat oorlog en materialistische wetenschap een verdovende werking hebben gehad op de morele ontvankelijkheid van een te groot deel van onze jeugd. Er is zelfs van hen gezegd: „Slechts eigenbelang blijft over als drijfveer, en genot als het enige doel van het leven."

Het is de plicht van de ouders en van de Kerk om de jongelui niet alleen te leren maar ook aan te tonen dat een leven van waarheid en morele reinheid vreugde en geluk brengt, terwijl overtreding van morele en sociale wetten slechts tot ontevredenheid, leed, en in uiterste gevallen tot ontwaarding leidt.

De mens heeft een tweeledige natuur – de ene verwant aan het aardse of dierlijke leven, de andere verwant aan het goddelijke. Het lichaam van de mens is slechts het tabernakel waarin zijn geest verblijft.

Te veel, veel te veel mensen zijn ertoe geneigd om het lichaam te beschouwen als de mens, en diens gevolg is hun streven gericht op het bevredigen van de genoegens, begeerten, verlangens en hartstochten van het lichaam. Te weinig wordt beseft dat de werkelijke mens een onsterfelijke geest is, dat „de intelligentie of het licht der waarheid" bezield werd als een individueel wezen voordat het lichaam werd verwekt, en dat dit geestelijke wezen, met al zijn kenmerkende eigenschappen, zal blijven voortbestaan wanneer het lichaam niet langer beïnvloed kan worden door zijn aardse omgeving.

Hetzij dat een mens tevreden zal blijven binnen hetgeen wij als de dierlijke wereld aanduiden, tevreden met wat de dierlijke wereld hem heeft te bieden, zich moeiteloos overgevend aan de gril van zijn begeerten en hartstochten, en steeds verder en verder wegglijdt in het rijk van de bevrediging, of dat hij door zelfdiscipline opstijgt tot intellectuele, morele en geestelijke geneugten, hangt af van de keuze die hij iedere dag – neen, ieder uur van zijn leven maakt.

„De mens heeft twee scheppers," zegt William George Jordan, „zijn God en hijzelf. De eerste Schepper voorziet hem van de ruwe materialen voor zijn leven – de wetten en de conformiteit aan die wet, waarmee hij van dat leven kan maken wat hij wil. De tweede schepper – hij zelf – beschikt over wonderbaarlijke vermogens die hij zich zelf nauwelijks

realiseert. Het is wat een mens van zichzelf maakt dat er op aan komt."

Wij hoeven onze ogen niet te sluiten voor het feit dat een te groot aantal van onze jonge mensen gehoor geeft aan de roep van het fysieke, omdat het zo makkelijk en vanzelfsprekend lijkt. Er zijn er te veel die tevergeefs een snellere weg naar het geluk zoeken.

Wij moeten altijd bedenken dat datgene wat het meest waardevol is in het leven enorme inspanning vereist. Wanneer iemand iets voor niets tracht te verkrijgen en iedere inspanning vermijdt, is hij niet bij machte om verleiding te weerstaan.

Te veel mensen geven er de voorkeur aan om te genieten op het lage dierlijke vlak van het leven, in plaats van te streven naar de hogere en betere dingen die het leven biedt. Personen die hun wil doemen tot ondergeschiktheid aan hun begeerten ondergaan de straf ervoor.

Charles Wagner zegt in „The Simple Life" („Het eenvoudige leven") van degenen die hun wil hebben gedoemd tot ondergeschiktheid aan hun begeerten: „Ik heb geluisterd naar wat het leven zegt, en enige waarheden die weerklink vinden in iedere conformist, opgetekend zoals ik ze gehoord heb. Heeft het drinken, hoe vindingrijk het ook is in het bedenken van nieuwe drankjes, de manier ontdekt om dorst te lessen? Geen sprake van. Het zou eerder de kunst om de dorst onlesbaar te maken genoemd kunnen worden. Openlijke losbandigheid – verdooft het de prikkel van de zinnen? Neen, het vergiftigt hem en verandert natuurlijk verlangen in een ziekelijke obsessie en maakt er de overheersende hartstocht van. Laat u door uw behoeften regeren, koester ze, en u zult zien hoe ze zich vermenigvuldigen als insecten in de zon. Hoe meer u ze geeft, des te meer eisen ze. Het is een dwaas die het geluk alleen zoekt in materiale rijkdom."

Volgens zeggen was er eens een Romeins keizer die een beloning uitloofde voor degene die erin zou slagen een nieuw vermaak uit te vinden. Nero stak Rome in brand, enkel voor het genot van een nieuwe vorm van vermaak. Rome viel als gevolg van verkisting, weelde en losbandigheid. In het persoonlijke zowel als in het nationale leven zijn dit zekere tekenen van verval en bederf.

Inderdaad –

„Wie in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaïen; maar wie in den Geest zaait, zal uit den Geest het eeuwige leven maaïen."

(Galaten 6 : 8)

In hun smachtend verlangen naar plezier komen jonge mensen vaak in de verleiding om zich over te

geven aan die dingen welke alleen de minderwaardige kant van het menszijn aanspreekt. Vijf van de meest voorkomende zijn:

1. Het gebruik van ordinaire en obscene taal;
2. Het gebruik van sterke drank, verdovende middelen en tegenwoordig het verdorven middel LSD, vooral door de jongeren;
3. Onkuisheid;
4. Trouweloosheid; en
5. Gebrek aan eerbied.

Het is juist, ja zelfs onontbeerlijk voor het geluk van onze jonge mensen, dat zij elkaar ontmoeten op gezellige bijeenkomsten, maar het wijst op een laag zedelijk peil wanneer zij om zich te amuseren hun toevlucht moeten nemen tot fysieke prikkeling en verlaging. Een dergelijke overgave verzwakt en verlaagt het karakter, brengt de familienaam in discredit, berooft de toekomstige echtgenoot of echtgenote van een kostbare schat, en zaait zaad dat zal rijpen tot bittere vruchten, wantrouwen tussen gehuwden, verdriet en echtscheiding.

Een meisje dat haar zelfrespect prijsgeeft voor populariteit verlaagt de status van de vrouw. Een

vlekkeloos karakter, gebaseerd op het vermogen om „nee“ te zeggen in aanwezigheid van hen die spotten en honen, wint het respect en de liefde van mannen en vrouwen wier oordeel het meest waardevol zijn.

Sterke drank, het gebruik van verdovende middelen, en ontuchtige feestjes vormen een milieu waarin het morele besef wordt afgestompt en toemoloz hartstocht hoogtij viert. Er is dan weinig voor nodig om de laatste stap te zetten, de helling af naar morele schande.

In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is maar één morele norm. Geen enkele jongeman heeft er meer recht op in zijn jeugd zijn wilde haren te verliezen dan een jong meisje dat heeft.

De jongeman die onkuis is, is het vertrouwen dat de ouders van het meisje hem hebben geschonken niet waardig; en het meisje dat onkuis is, is ontrouw aan haar toekomstige echtgenoot en legt de basis voor een ongelukkig gezin, wantrouwen en disharmonie.

-Bekommer u niet om die leraars die vrije omgang en zelfbevrediging aanmoedigen. Houd alleen maar deze eeuwige waarheid in gedachte dat kuisheid een deugd is die gewaardeerd moet worden als één van 's levens edelste prestaties.

Heden ten dage, nu zedigheid naar de achtergrond wordt gedrongen en kuisheid als een ouderwetse deugd wordt beschouwd, doe ik een beroep op ouders in het bijzonder, en op mijn mede-leraar, zowel in als buiten de Kerk, om de jeugd te leren hun ziel onbedorven en onbezoedeld te houden, ver van deze en andere vernederende zonden waarvan de gevolgen hen innerlijk zullen kastijden en achtervolgen totdat hun geweten verstokt en hun karakter besmeurd wordt.

Een kuis, niet een losbandig leven is de bron van viriele mannelijkheid. De vrouw doorstaat de proef van ware vrouwelijkheid wanneer zij onschuldig bevonden wordt voor het hof van de kuisheid. Alle eigenschappen worden bekroond door deze kostbaarste deugd van schone vrouwelijkheid. Zij is het meest vitale onderdeel van de basis voor een gelukkig huwelijksleven, en is de bron van sterkte en eeuwigheid van het geslacht.

Gezondheid, geluk, gemoedsrust en persoonlijkheid zijn het resultaat van zelfbedwang. Het enige dat de mens boven het dier des velds plaatst, is zijn bezit van geestelijke gaven. Het aardse bestaan van de mens is slechts een proef om te bepalen of hij zijn inspanning, zijn verstand en zijn ziel zal concentreren op dingen die bij zullen dragen tot het gerief en de bevrediging van zijn fysieke instincten en harts-

tochten, of dat hij de verwerving van geestelijke eigenschappen tot het doel en streven van zijn leven zal maken.

Het voortdurend verlangen en streven van de Verlosser was om in het verstand, goede gedachten, zuivere motieven en nobele idealen te zaaien, wel wetende dat goede woorden en daden onvermijdelijk zouden volgen. Hij leerde, en hedendaagse fysiologie en psychologie bevestigen, dat haat en afgunst en andere kwade hartstochten de lichaamskracht en de bekwaamheid van de mens vernietigen.

Geen mens kan ongehoorzaam zijn aan het woord Gods zonder er onder te lijden. Wat iemands gedachten beheerst, bepaalt zijn handelingen in tijden van gunstige kansen en van spanning. Iemands reacties op zijn begeerten en impulsen wanneer deze worden opgewekt, bepalen zijn karakter. In deze reacties wordt zijn macht om te heersen of zijn gedwongen slaafsheid om zich over te geven onthuld.

Broeders en Zusters, de geestelijke instelling is het bewustzijn van zelfoverwinning en van gemeenschap met de Oneindige. Een geestelijke instelling spoort de mens aan om moeilijkheden te overwinnen en steeds meer kracht te verwerven. Te voelen dat talenten zich ontplooiën en waarheid de ziel ontwikkelt is een van 's levens meest verheven ervaringen.

„Eerlijk, oprecht, kuis, welwillend, deugdzaam“ te zijn, „en goed te doen aan alle mensen“ zijn eigenschappen die bijdragen tot een geestelijke instelling, het hoogst bereikbare voor de ziel. Zij is goddelijk in de mens, de allerhoogste, bekronende gave die hem koning van al wat geschapen is maakt, de ene beslissende eigenschap die hem boven alle andere dieren uit doet torenen.

Goddelijk is die vermaning en belofte welke gegeven is aan de profeet Joseph Smith:

„Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren;“ (een prachtige opgave) — „dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

„De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwig heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevloeien.“

(Leer en Verbonden 121 : 45—46)

Dat God ons moge helpen om gehoor te geven aan die vermaning, en de idealen na te volgen van de Kerk die heden ten dage door directe openbaring is opgericht, bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

Werkelijk bisschop, hier zie ik geen inspiratie in

VAN DE PRESIDERENDE BISSCHAP

Voor bisschoppen en gemeentepresidenten

Na het avondeten scheen de zaak haar hoogtepunt te bereiken. De bisschop vond dit een prettige tijd: hij gunde zich dan het genoegen nog een poos aan tafel te blijven zitten en met zijn vrouw te praten. Zij was nu bezig de tafel af te ruimen en terwijl zij haar hand uitstreekte naar de glazen van de kinderen, zei ze een beetje somber: „Het is heel jammer dat de Larsons gaan verhuizen, vind je niet? Ik hoorde het pas deze morgen in de ZHV.“

Zij wachtte even op antwoord. „Je wist het toch?“ Doch de bisschop bromde maar wat. Hij wilde niet toegeven dat zij hem betreffende de verhuizing uit de wijk van zijn enthousiaste OOV-superintendent op onwetendheid had betrapt. Hij speelde met zijn vork, pikte wat broodkrumels op en peinsde over de onaangename loop der gebeurtenissen. De vorige zondag hadden de leden van het wijkbestuur elkaar net gelukgewenst omdat de OOV-staf eindelijk compleet was, en nu . . .

Daar ging de telefoon. Hij herkende onmiddellijk de stem van de ringspresident: „. . . in orde, bisschop. Met twee wijken hebben wij toestemming verscheidene plaatsvervangende leden aan de hoge raad toe te voegen. Ik wilde u dit laten weten voordat wij Broeder Vance roepen. Ik weet hoe goed hij als president van het ouderlingenquorum heeft voldaan, maar hier ligt een goede kans voor hem.“

De bisschop was te verstandig en te gedisciplineerd om de president tegen te spreken. Eigenlijk was hij wel met Broeder Vance ingenomen. Maar het betekende tevens een andere organisatie in de wijk. Hij begon in gedachten zijn priesterschapsleiders na te gaan toen de stem aan de andere kant van de lijn besloot: „. . . hoewel het tot de taak van het Melchizedekse priesterschapscomité van de wijk behoort een nieuwe quorumpresident te kiezen, wensen wij toch met onze bisschoppen te werken. Als u suggesties hebt, geef die mij dan dinsdagavond. Aanstaande zondagmorgen will ik ze aan de hoge raad ter beoordeling voorleggen.“

De laatste klap kwam enige minuten later van de raadgever van de bisschop, die binnen was gekomen om over de reorganisatie van de OOV te spreken: „Zeg, dat schiet me juist te binnen — Broeder Page vroeg mij over zijn nieuwe betrekking met je te spreken. Nu hij handelsreiziger is, zal hij waarschijnlijk om de drie weken buiten de stad zijn, het eerste jaar ten minste. Nu denkt hij dat wij hem willen ontslaan. Hij is een van de beste quorumadviseurs die wij ooit hebben gehad.“

Daar zaten zij nu en spraken met elkander tot de nacht was aangebroken en gingen samen na wat er zo plotseling gebeurd was. Later herinnerde de bisschop zich dat zijn raadgever de vinger op een pijnlijke plek van het probleem legde toen hij zei: „U weet wel dat wij genoeg actieve gezinnen hadden voordat de wijk werd verdeeld. Het komt mij voor dat de andere helft met de beste leiders is gaan strijken. En waar blijven wij mee zitten? Met drie en twintig senior-Aäronische priesterschapsdragers!“

„Meerderjarige Aäronische priesterschapsdragers,“ verbeterde de bisschop. „Het nieuwe handboek noemt hen meerderjarige Aäronische priesterschapsdragers.“

„Goed, meerdejarige Aäronische priesterschapsdragers,“ zei de raadgever langzaam. Zijn stem klonk aan het einde vermoeid. „U kunt hun naam nu wel veranderen, maar niet het feit dat zij een molensteen om onze nek zijn. Wij hebben leiders nodig en wat hebben wij? Wij hebben 23 mannen van wie er veel zijn die niet eens willen volgen. Werkelijk bisschop, ik heb nooit inspiratie in de verdeling van de wijk kunnen zien.“

Deze laatste woorden bleven de bisschop de gehele week bij. In den beginne kwelden ze hem, maar toen herinnerde hij zich dat zijn raadgever — een goede, getrouwe, harde werker — lange tijd met hem samen was geweest en gemakkelijk kon denken aan die gouden dagen van vóór de verdeling toen zij een overvloed van actieve broeders hadden.

De bisschop was niet bereid toe te geven dat de verdeling van de wijk zonder inspiratie tot stand was gekomen. Had hij die zelfs niet aan de ringpresident aanbevolen? Maar nu leek het wel wat op terugkrabbelen. Welk antwoord moest hij daarop geven?

De bisschop riep zijn raadgevers in een speciale vergadering bijeen en viel met de deur in huis: „Broeders, wij worstelen met een gebrek aan leiderschap en ik haast me toe te geven dat het mij heeft overrompeld. De laatste dagen heb ik in gedachten de dingen werkelijk uitgewerkt en ik ben er over in gebed gegaan.“ Plotseling werd hij gewaar dat beiden nogal grimmig keken; daarom plooidde hij zijn gelaat tot een brede glimlach.

„De laatste tijd heb ik mij afgevraagd of het wel juist was de oude wijk te verdelen. Luister nu: ons probleem is leiderschap. Maar laten wij daarmee een stap verder gaan. Leiderschap is priesterschap. Ziehier de werkelijke oorzaak van ons probleem — wij hebben gebrek aan priesterschapsdragers!“

De tweede raadgever trok rimpels in zijn gezicht en zei: „Ja, Melchizedeks priesterschap ten minste. Telden wij een dezer dagen geen 23 senior-Aäronische gezinnen?“

„Meerderjarige Aäronische priesterschapsdragers zei de eerste raadgever. „Dat is hun nieuwe naam — meerderjarige Aäronische priesterschapsdragers.“

„Best, maar een nieuwe naam helpt ons nog niet veel. Zij zijn nog altijd dezelfde lauwe zielen en zullen ons leiderschapsprobleem heus niet oplossen.“

„Daar ben ik het niet mee eens!“ riep de bisschop uit. „Ik geloof dat wij hier juist een inspirerende situatie hebben ontdekt. Bezie de feiten: wij hebben goede, actieve

leiders broodnodig, maar wij hebben wel goede, inactieve leiders. Ik stel voor de lijst van de Aäronische priesterschapsdragers te bekijken en dan zullen wij zien dat wij enige voortreffelijke mannen in onze buurt hebben. Broeder Miller is het hoofd van zijn firma; Broeder Halverson was marineofficier en ik heb pas gelezen dat Dr. Murphy een belangrijke regeringsopdracht heeft gekregen. Hebben wij dan geen groot leiderschapsreservoir; we behoeven alleen de kraan maar open te zetten!"

De eerste raadgever stak zijn hand op. „Wacht even, bisschop. Wij zijn ons allemaal bewust van de bekwaamheden van onze senior . . . eh, onze meerderjarige Aäronische priesterschapsdragers. Wij hebben altijd geweten dat zij een uitmuntende bijdrage in het werk des Heren zouden kunnen leveren, als wij hun belangstelling konden opwekken en hen actief konden maken. Van tijd tot tijd hebben wij allemaal zo goed als zij ons toelieten getracht hen tot volle activiteit te brengen. Wij hebben sommige van onze beste mensen daarvoor gebruikt, maar we hebben maar weinig verbetering gezien. Het is in feite een van de ontmoedigendste functies in de Kerk." De raadgever leunde achterover; hij had het zijne ervan gezegd.

Maar de glimlach van de bisschop was breder dan tevoren. Hij had het in gedachten beproefd en op papier uitgewerkt. Hij wist dat hij het bij het rechte eind had. „Alles wat jullie zeggen is waar, daar ben ik het mee eens. Maar ik blijf er bij dat geen van ons ooit het visioen heeft gehad van wat met deze inactieve broeders zou gedaan

kunnen worden, als zij op de juiste manier werden aangespoord. Zeker, wij hebben geprobeerd hen actief te maken — met huisvergaderingen, met speciaal onderricht. Maar wij hadden hun nooit een functie van betekenis aan te bieden; nooit hebben wij getracht hen te leren door hen zelf ervaring op te laten doen. Wij hebben nooit een van hen gevraagd aan onze programma's werkelijk deel te nemen. Waarom niet?" De bisschop glimlachte niet meer, maar deed zijn ogen half dicht. „Omdat wij altijd te veel actieve leiders hadden, te veel actieve broeders, die alle goede functies die de wijk had te bieden, in beslag namen — en meer."

Hij wees naar de leiderschapskaart die aan de wand hing. „Nu wij verdeeld zijn, zitten we in moeilijkheden. Wij hebben deze inactieve broeders nodig; zij kunnen iets voor ons doen. En door het doen komen zij tot de ontdekking hoe zeer zij ons, de Kerk en God nodig hebben."

De bisschop vervolgde: „Ik heb het nieuwe handboek voor de meerderjarige Aäronische priesterschapsdragers gelezen. Ik heb gedeelten daarin onderstreept, dingen zoals ‚activiteiten leren‘ en ‚ervaring laten opdoen‘. Het schijnt mij toe — en ik wil graag uw raad daarin — dat als wij deze inactieve broeders tot het bekleden van sleutelposities konden brengen, alwaar zij met onze eigen actieve leiders zij aan zij staan, en zij eenmaal ervaring in de Kerk hebben opgedaan, wij niet langer over luchtkastelen behoeven te praten. Zij zullen er dan net zo over denken als wij."

„Wacht nu even," zei de eerste raadgever. „Denkt u eraan, laten we zeggen, om Dr. Murphy OOV-superintendent te maken?"

De bisschop antwoordde echter slagvaardig: „Nee, maar hij zou wel een goede assistent in het Zondagschoolsuperintendentenschap kunnen zijn, vooral als wij hem ervan konden overtuigen dat hij nodig is."

„Ja zeker," zei de andere raadgever. „Als wij Keith Nelson als superintendent aanstellen, kunnen wij Keith wel de overtuiging bijbrengen dat Dr. Murphy een belangrijke assistent zal zijn."

Dr. Murphy drukte met een vriendelijke glimlach de hand van de bisschop en ging mit hem naar de voorkamer. „Wel, laten wij eens kijken, bisschop. Het is ongeveer zeven maanden geleden dat u mij vroeg in de Zondagsschool te werken en ik geloof dat wij de laatste drie of vier maanden onze tienden hebben betaald. Is dat niet zo, Marie? Wij zijn het er beiden over eens dat de tijd is aangebroken dat u ons komt vertellen wat wij nu moeten doen om die tempelaanbeveling te krijgen."

Het scheen alsof in de kamer een weldadige sfeer begon te komen. De bisschop voelde dat een nieuw geluk zijn intrede in het huis, in het huwelijk, had gedaan.

„Ik vind het alleen jammer, nu ik ouderling ben, dat ik mijn priesterschapsklas moet verlaten. Wij moeten de beste groep senior-Aäronische priesterschapsdragers in de ring hebben."

„Meerderjarige Aäronische priesterschapsdragers," verbeterde zijn vrouw vriendelijk. „Dat is hun nieuwe naam: meerderjarige Aäronische priesterschapsdragers."

Terwijl de overige schepselen een
naar de aarde gebogen gestalte
en houding hebben, gaf de natuur de
mens een opgerichte houding, om
de hemel te aanschouwen en
zijn gelaat naar de sterren te wenden.

— Ovidius

Narigheid met moeder

DOOR IRENE HUOT

Misère met schoonouders had ik desnoods nog kunnen begrijpen – ik geloof dat de meeste jongehuwden wel eens moeilijkheden zullen ondervinden met hun schoonfamilie zolang ze zich nog niet geheel hebben kunnen aanpassen aan het tempo en de levensgewoonten van elkaars familieleden.

Maar dit was moeder-misère – narigheid tussen mijn eigen moeder en mij. Vóór mijn trouwen hadden we altijd zo prima met elkaar kunnen opschieten. Doordat dit zo onverwacht was gekomen, was ik er een poos danig van in de war en scheen volkomen de kluts kwijt te zijn.

Ik veronderstel nu dat het achteraf allemaal te verklaren valt uit het feit, dat mijn broer Ed toen om het leven kwam bij dat nodeloze, hartverscheurende ongeluk. Nog lange tijd na de dood van Ed gingen mijn vader en moeder als werktuiglijk door het leven, apathisch en verslagen.

Toen ontmoette ik Wim Waterman en schenen zij weer tot leven te komen door Wims grappen en plagerijtjes. Hij werd bij ons thuis als het ware een tweede zoon voor mijn ouders. Ook Wim was dol op hen. Zijn eigen ouders waren al gestorven toen hij nog maar een kind was en door al zijn jeugdjaren heen was hij uitbesteed van het ene familielid naar het andere, waarbij hij nooit lang ge-

noeg in één gezin bleef om het als zijn thuis te beschouwen of om ook maar enigszins het gevoel te krijgen dat hij erbij hoorde. Later zwierf hij rusteloos door het land, maar nergens kon hij wortel schieten en de haven vinden die hij zocht. Een gezin dat hem werkelijk als één van hen accepteerde en een eigen home trok Wim dus nog meer aan dan de meeste mannen. Wij vieren – vader, moeder, Wim en ik – leken precies op een voorbeeldig-gelukkige familiekring, net als vroeger, alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

Wim en ik trouwden dus en we hadden een geweldige, opzienbarende bruiloft en receptie, wat een idee van mijn ouders was. Zij hadden al een hele tijd de neiging gehad me te verwennen – ik denk dat het een soort compensatie moest zijn voor het verlies van hun enige zoon en om die reden liet ik ze maar begaan. Ik liet me dus door hen een groot trouwfeest aanpraten, omdat dit waarschijnlijk de laatste kans voor Paps en Mams was om mij als een klein kind te vertroetelen – dat dacht ik toen althans. Het kwam op dat moment niet in me op, dat Wim en mijn moeder zo'n aardig complotje tegen mij zouden smeden om door te gaan met dat vertroetelen. Ik had het kunnen weten en sommige schijnbare kleinigheden die Wim zei had ik als een waarschuwing moeten opvatten.

Eens zei hij peinzend: „Ik moet er maar telkens aan denken hoeveel ik eigenlijk gemist heb, doordat ik nooit een eigen tehuis heb gehad.“

Ik zei: „Lijkt die alledaagse sleur je nu niet saai?”

Wim drukte me tegen zich aan: „Wat is er nu voor saais aan als ik mijn vrouwtje gelukkig houd?” vroeg hij. Zijn lippen beroerden mijn haar. „Ik zal zorgen dat je altijd zo gelukkig blijft als we nu zijn, schatje. Je hoeft je nooit ergens zorgen over te maken. Dat zul jij wel eens zien.” Hij zei dit op plechtige toon, als een belofte.

Ik geloof dat het is begonnen met dat tafeltje in de etalage van die meubelwinkel van Mason. Ik zei tegen moeder: „Misschien kunnen Wim en ik tegen het voorjaar zo'n tafeltje kopen als we elke week iets opzij leggen.” Een paar weken later vond ik het bewuste tafeltje in een hoek van onze woonkamer en Wim stond er grinnikend als een ondeugend jongetje bij.

„Wim, wat prachtig!” riep ik uit, terwijl ik met mijn vingers over de fraai bewerkte rand van het tafeltje streek. „Maar hoe heb je dat kunnen bekostigen?”

„'s Middags geen lunch gebruikt. Je moeder zei immers dat je dit tafeltje zo graag wilde hebben en ik wilde dat je het zou kunnen krijgen zonder je te behoeven bekrimpen.”

„Maar Wim, toch niet van het geld voor je lunch!” riep ik uit. „Ik heb toch zeker veel liever een gezonde man dan alle mooie tafeltjes ter wereld!”

„Toe, scheld me maar uit. Je lijkt zo net een echte huisvrouw.” Wim grinnikte weer. Wat valt er nu met zo'n man te beginnen?

Toen ik jarig zou worden, lachte mijn vriendin Ruth met haar driejarige ervaring als getrouwde vrouw: „Wim zal wel iets voor je kopen dat je nooit gebruikt. Dat doen ze allemaal. Wacht maar, je zult het zien.”

Maar het cadeau waar Wim mee aankwam was een snoezig oudrose Cashmere jumpertje. Ik riep: „O Wim, dat is nu precies wat ik altijd graag had willen hebben!” terwijl ik hem bijna smoorde in mijn omhelzing. „Hoe heb je dat ooit kunnen raden?”

Wim kuste mijn oorleltje en bekende: „Ik heb het ook eigenlijk jelf niet gekocht, hoor. Ik heb tegen je moeder gezegd, dat ik precies wilde hebben wat jij graag voor je verjaardag had en toen heeft zij dit gekocht. Je vind het toch mooi, is 't niet?” Natuurlijk vond ik dat jumpertje mooi, maar toch voelde ik ergens een kleine teleurstelling. Ik zou zelfs een vaatdoek hoog in ere hebben gehouden, als Wim die maar zelf voor me gekocht had. Dat hij moeder dat cadeau had laten kopen maakte het minder persoonlijke en op de een of andere manier was het Wims cadeau niet meer. Maar hoe kon ik dat nu zeggen terwijl Wim zo naar me stond te kijken met ogen vol liefde?

Zo ging het nu altijd. Het was niet het huwelijk van Wim en mij. Het was van Wim en van mijn moeder en in de laatste plaats ook nog een beetje van mij.

Als we een fuifje gaven, liet Wim moeder het menu bepalen, omdat „zij alles van koken afweet en ik wil dat jij ervan geniet zonder je ergens druk over te hoeven maken. Dan kun je lekker uitrusten.”

Toen we besloten iets aan onze tuin te gaan doen, riep Wim moeders hulp weer in, „omdat ze veel van tuinieren afweet en jij je dus geen zorgen hoeft te maken dat je de verkeerde planten hebt gepoot.”

Vaak bekreep mij de lust om te zeggen: „Goed, goed, ik ben mijn moeder niet. Ik heb haar vijfendertig-jarige huwelijkservaring niet. Maar hoe kan ik ooit leren een goede huisvrouw te worden als niemand me er de kans toe geeft?”

Wim en moeder waren zo met zichzelf ingenomen, omdat ze me immers zo „gelukkig” maakten, dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen de pret voor hen te vergallen, maar zo kon het toch niet altijd blijven!

Toen ik in verwachting war, wist ik opeens dat ik er iets aan moest doen. Moeder begon al voor de baby-uitzet te zorgen, daarin door Wim aangemoedigd. Net alsof het haar baby was!

Ons huis heeft een klein slaapkamertje ter hoogte van de keuken, waarvan Wim en ik besloten een kinderkamer te maken. We maakten plannetjes om de kamer op Wims eerstvolgende snipperdag zacht-geel te schilderen.

Op zekere avond liep Paps met me mee naar huis, toen we van de koorrepetitie kwamen. Toen we dichtbij huis kwamen, konden we moeder en Wim zien die vrolijk bezig waren, de muren van ons baby-kamertje met gele verf te bestrijken.

Ik wond me op. „Dat wil ik niet hebben,” raasde ik tegen die arme Paps. „Ik speel maar steeds de tweede viool in mijn eigen huwelijk en moeder de eerste! Ik word als een niet al te snugger kind behandeld! Wie is er ten slotte met Wim getrouwd, ik of moeder?”

„Is dit geen béédige tint geel?” riep moeder uit, toen Paps en ik binnen kwamen.

„Kom eens mee naar de huiskamer,” zei Paps streng op een toon die geen tegenspraak duldde.

Voordat ik iets kon zeggen, nam hij het woord. „Kijk eens hier,” zei Paps tegen Wim. „Je weet wel, dat wij blij zijn jou als zoon te hebben gekregen, Wim. Maar jij bent met Nancy getrouwd. Zij is je vrouw. Ik wil dat je nu eens ophoudt mijn vrouw steeds in beslag te nemen. Ik zou zo af en toe mijn vrouw wel eens voor mijzelf willen hebben.”

„Maar vader toch!” kreet moeder verpletterd.

Vader ging echter onverstoort verder. Hij zei: „Nancy heeft er recht op het middelpunt van haar eigen huis te zijn.” Terwijl hij moeder veelbetekenend aankeek, zei hij nadrukkelijk: „Elke vrouw wil haar eigen huis voor zichzelf besturen, samen met haar echtgenoot, als ze een beetje flinke vrouw is.”

Moeder had het begrepen. Ze bloosde ervan.

Nadat Paps en Mam waren vertrokken, scheen Wim nog diep in gepeins verzonken te zijn. Ik had niet kunnen zeggen waar hij allemaal aan zat te denken.

Eindelijk, toen we naar bed zouden gaan, sloeg Wim zijn armen om me heen.

„Die Pa van jou, dat is me er één,” zei hij. „Het kwam gewoon niet in me op, dat ik zoveel beslag op je moeder legde, maar ik ben blij dat hij me de waarheid heeft gezegd! Zeg, zoiets had wel eens wrijving tussen ons beiden kunnen geven, als jij het niet zo goed begrepen had! En wat enig als je nog zo over je vrouw kunt denken, nadat je zoveel jaren met haar getrouwd bent geweest! Zo wil ik ook dat het bij ons wordt.”

Ik zweeg. Soms zijn woorden overbodig.

Persoonlijke ontwikkeling door de ZHV

DOOR GORDON B. HINCKLEY
lid van de Raad der Twaalven

(Toespraak gegeven tijdens de ring-ZHV-besturenvergadering van de Algemene Jaarlijkse Conferentie van de Zusters Hulpvereniging op 29 december 1966.)

Ik kom net terug van de tempel, waar we een prachtige, vijf uur durende vergadering met President McKay gehouden hebben ter voorbereiding van de conferentie.

Ik hoop dat de Heer mij zal inspireren door mij met dezelfde wonderbaarlijke geest te begiftigen, zoals wij die vanmorgen in Zijn heilig huis gevoeld hebben.

Zuster Spafford heeft mij gevraagd over het volgende onderwerp te spreken: „De ontwikkeling van vrouwen door de Zusters Hulpvereniging.“ Ik denk dat zij, om mij met dit voorrecht te eren, geleid werd door wat zij pas geleden zag in het Verre Oosten — in Hong Kong, de Filippijnen, Taiwan, Okinawa, Japan en Korea. Ik weet dat zij diep geroerd was toen zij vergaderde met de goede heiligen van dat vreemde en verre gedeelte der aarde waar zij vele vrouwen gezien had voor wie het leven een zo wanhopige worsteling is, wier leven één grauwe reeks van kinderen baren is, van hopeloos vechten om de honger van hun kinderen te stillen, van zwaar en vernederend werk dag in dag uit, zonder het genot van de sabbat, van een positie die een beetje waardigheid geeft aan het huisvrouw zijn, van overvolle huizen waarin we weinig van de gemakken vinden, als ze er zijn, die wij kennen en buiten dit alles weinig of geen gelegenheid voor persoonlijke groei of ontwikkeling. De omstandigheden van sommigen zijn beter dan ik heb aangehaald, maar de omstandigheden van velen zijn donker en erger dan ik heb afgeschilderd.

En om dan te zien, bij wijze van tegenstelling, de verbazende wonde-

ren die opkomen bij die vrouwen, wanneer het licht van het Evangelie hun levens raakt en de zegeningen van de ZHV nieuwe kennis brengt, nieuwe idealen, nieuwe hoop en nieuwe bewaamheden. Hun economische omstandigheden zullen niet werkelijk vooruitgaan, maar hun gehele kijk op het leven is veranderd. Het leven wordt meer dan alleen maar bestaan; het wordt betekenisvol. Niemand kan deze dingen aanschouwen zonder te beseffen dat de dagen van wonderen nog niet voorbij zijn; of liever dat de dag van wonderen er is, en dat een dag van nog grotere wonderen zal volgen naarmate de ZHV haar invloed over de aarde doet gelden.

Onlangs las ik op een avond weer die veelbetekenende woorden door de profeet Joseph Smith gericht aan de vrouwen van de Kerk in Nauvoo in 1842: „Nu draai ik, in de naam des Heren, de sleutel voor u om, en deze Hulpvereniging zal vreugde kennen, en kennis en intelligentie zullen van nu af aan op u nederdalen.“

Ik wil mijn getuigenis geven dat ik deze profetische woorden in vervulling heb zien gaan. Ik heb het in het land van de Oriënt gezien, waar ik moeders opmerkte die boven de ellende en hopeloze toestanden uitkwamen en bloeiden met een hernieuwd leven, nadat nieuwe interesse hun de ogen geopend had. Ik heb het in Europa gezien, waar vrouwen zonder een duidelijk begrip van de bedoeling van het leven, ontwaakten met een gevoel van wat zij zouden kunnen bereiken, terwijl zij te samen werken onder het programma van deze geïnspireerde organisatie. Ik heb het in

Amerika onder vrouwen gezien die echt vooruitgang maakten toen zij zich bij voortreffelijke deelgenoten aansloten, wier karakters verfijnd waren geworden door het gezamenlijk studeren en wier kennis van de dingen Gods zich uitgebreid had door het lezen en overpeinzen van de woorden van de Heer.

Ik erken dat ik niet kan toevoegen aan uw besef van de zegeningen die u door actief lidmaatschap zult verkrijgen, maar ik zou willen dat ik er in enige mate toe kon bijdragen om uw waardering te vergroten voor iedere vrouw die voordeel wil putten uit de mogelijkheden en verantwoordelijkheden van de ZHV-activiteiten. Aldus zou ik in het kort de vier volgende punten met u willen bespreken, die aan u en uw verwanten over de gehele wereld gegeven zijn, in het kader van dit opzienbarende programma.

1. Het gezin versterken.
2. De geest verrijken.
3. Het ik onderwerpen.
4. De geest voeden.

Het gezin versterken.

Het is afgezaagd om te zeggen dat het fundament van het gezinsleven aan het afbrokkelen is. Dit is niet alleen zichtbaar in Amerika. De wrange vruchten van misdrijf, straatschenderij en losbandigheid zijn het gespreksonderwerp in Engeland, in verscheidene delen van Europa, in Rusland, in China en in Japan.

Mensen zijn over het algemeen, over de gehele wereld, het voortbrengsel van het gezin waaruit ze komen. Het is daar waar de gedachten-gang en het karakter voornamelijk

gevormd worden. De verstandigheid in de gezinnen van de mensen, zal ook de verstandigheid in hun land zijn. Als er opstandigheid in de huizen van de mensen heerst, dan zal er wetteloosheid heersen in de natie. Het is een feit dat de meest betekenisvolle factor, in het ontwikkelen van de kwaliteit van het gezin, de moeder is. De samenstelling kan eenvoudig of ingewikkeld zijn. Het is de geest binnen die samenstelling die het belangrijkste is, en die geest is over het algemeen een weerspiegeling van de vrouw, die echtgenote en moeder is.

Wat een zegen voor die vrouw en voor haar echtgenoot en kinderen, als hun leven geraakt wordt door de wekelijkse omgang met goede vrienden, aan wie geleerd wordt hoe zij hun bekwaamheden in het leiden van hun gezin kunnen verbeteren. Reeds jarenlang zijn de faciliteiten van deze prachtige organisatie gebruikt om de bekwaamheden van tienduizenden vrouwen te verbeteren zoals met koken, inmaken van voedsel, het maken en verstellen van kleding, wassen, babyverzorging en hygiëne en andere huishoudelijke bedrevenheden. Ik heb de vruchten van dit zinvolle programma gezien in het fabriceren van zeep, in achtergebleven gebieden van dit land, door vrouwen die het zich niet konden permitteren en weinig of geen gebruik van dit kostbare produkt gemaakt hadden; in het maken van prachtige dekens, door degenen die hiermede niet alleen in het comfort van hun gezin voorzagen, maar die ook een oude verftechniek ophaalden en veredelden, zoals die door generaties van hun Hawaïaanse voorvaders geperfectioneerd was; in het weven van artistieke en bruikbare maten, die de pracht en het comfort in hun omgeving op moesten halen bij de zusters op de Zuidzee-eilanden; in het creëren van prachtige dingen door begaafde Chinese, Japanse en Koreaanse ZHV-vrouwen.

Dit alles — en nog veel meer — heeft ertoe bijgedragen om het mooie en het comfortabele in de huizen van deze gelukkige vrouwen te beïnvloeden. Maar er is een fijner en belangrijker punt in het versterken van de gezinnen van onze mensen. Het is een ontastbare kwaliteit om een hou-

ding te veredelen die de mindere eigenschappen uit een vrouw haalt en deze vervangt door eigenschappen van grotere waarde zoals opofferingsgezindheid, begrip, medeleven, en rechtschapenheid. Dit zal in ruil daarvoor in het leven van haar kinderen tot uitdrukking komen.

Ik ben ervan overtuigd dat het ontbreken van deze hoedanigheden in de gezinnen in deze wereld, schuld hebben aan de verslechtering in het naleven van de wet en de goede orde door de jeugd in vele landen.

Dank de Heer voor deze prachtige organisatie die de vrouwen van de Kerk — waar zij ook van het programma mogen profiteren — niet alleen bijbrengt hoe zij hun huizen aantrekkelijker kunnen maken, maar, van groter belang, hun leert om de geest te versterken en de invloed in hun huizen te verbeteren.

Op 28 april 1842 sprak Joseph Smith tot de eerste ZHV-groep: „Als u naar huis gaat, spreek dan nooit meer verkeerde woorden . . . maar laat vriendelijkheid, barmhartigheid en liefde uw werk voortaan bekronen . . .”

Aan de vrouwen van de Kerk, de moeders en de bewakers van onze gezinnen, beveel ik deze raadgeving ten zeerste aan. Ik kom nu aan het tweede belangrijke punt voor uw persoonlijke ontwikkeling door de ZHV.

Uw geest verrijken.

Engelse literatuur was mijn hoofdvak toen ik studeerde, zodat ik er toentertijd wel iets van af wist. Mijn vrouw is nu sinds enige jaren onze ringe-ZHV-literatuurleidster, en zodoende was ik in de gelegenheid om van dichtbij de inhoud van de cursussen over dit onderwerp te bekijken. Ik denk dat zij harder gewerkt heeft aan de voorbereiding van die maandelijkse les dan ik aan een uitgebreid examen, en ik ben er zeker van dat haar collega's op dit gebied in de Kerk, hetzelfde gedaan hebben.

Ik geloof dat we ons er niet over moeten verbazen dat vrouwen over de gehele wereld uit de sleur van koken, schoonmaken en wassen gehaald moeten worden om zich intensief en uitgebreid bezig te houden met de gedachten van grote schrijvers door de eeuwen heen. Het leven van de

huisvrouw, in welk land ze ook woont, is geneigd om bekrompen en beperkt te worden door de veeleisende en onverbiddelijke taken als maaltijden klaarmaken, vaatwassen, kleding maken en wassen, en duizenden andere van deze alledaagse karweitjes waarvan ze hun ogen nooit afwenden. Wat geweldig dat zulke vrouwen in de gelegenheid gesteld en aangespoord worden om te proeven van de prachtige werken van Shakespeare, om te worstelen met de diepe bedoelingen in de korte verhalen en gedichten van Emerson, en om een vluchtige blik te werpen op de gedachten en dromen van al die auteurs, waarvan de meeste vrouwen nog nooit gehoord hadden.

Iemand heeft eens gezegd: „Vrouwen hebben hersenen. De moeilijkheid is dat ze die niet gebruiken.”

Wat een zegen dat de vrouwen der Kerk een zo interessante gelegenheid geboden wordt om hun gedachten te verrijken. Zij en hun echtgenoten en hun kinderen zullen de vruchten hiervan plukken.

Zuster Hinckley en ik liepen op een dag een leslokaal binnen in een oud, vroeger door de Kerk gehuurd gebouw in Taipei op Formosa. Het was koud in de klas en het meubilair schamel. Een groep ZHV-zusters bestudeerde een les. We konden het Chinees waarin zij spraken niet verstaan, maar we konden het begrijpen door de uitdrukking op hun intelligente gezichten. Zij dachten, en zij groeiden, deze rijpe, wonderbaarlijke Chinese vrouwen, wier gedachten zich verruimden door een nieuw venster van grote gedachten en grote ideeën en grote ervaringen. De Profeet verklaarde in 1842: „ . . . en deze Hulpvereniging zal vreugde kennen, en kennis en intelligentie zullen van nu af aan op u nederdalen . . .”

Ik ga nu verder met nummer drie van mijn stelling.

Het ik onderwerpen.

Toepasselijk heeft de ZHV zich de volgende krachtige verklaring van Paulus tot motto gekozen „Liefde faalt nimmer“ (zie I Korinthe 13:8).

Egoïsme is de vloek van de wereld. Het is de wortel van het kwaad in het gezin, het nationale en internationale kwaad. Het beste tegengif is het Evan-

gelie van Jezus Christus, toegepast in het dagelijks leven. De formule die onze fouten kan verbeteren wordt zo eenvoudig en toch zo diepzinnig uiteengezet in deze woorden van de Heer:

„... Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook also...“ (Mattheüs 7:12)

„... Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. (Mattheüs 22:37–39)

„Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen; maar zo wie zijn leven zal verliezen, om Mijnen wil, en om des Evangelies wil, die zal hetzelfde behouden.“

(Markus 8:35)

Hoewel vrouwen, door hun natuur, meer geneigd zijn tot vriendelijkheid, tot begrip en medeleven hoeft men niet ver te zoeken om te bemerken dat deze hoedanigheden gemakkelijk te verbergen zijn en dan misschien niet tot uitdrukking zouden komen zonder de hulp van de ZHV. Dit is de organisatie in de Kerk die mededogen beoogt, en het nimmer falende resultaat is dat als vrouwen zich hierin verliezen, zij onvermijdelijk die hoedanigheden ontwikkelen die hun levens zullen kronen met heiligheid.

Ik ken een kleine vrouw in een land in Oost-Azië, weduwe van een man in wiens leven het Evangelie een wonder teweeg had gebracht. Zij had altijd in zijn schaduw gestaan, erg op de achtergrond, geheel in overeenstemming met het oosterse gebruik. Toen hij stierf werd zij met een zware last geconfronteerd. In haar wanhoop had zij het op kunnen geven. En toen werd er aan haar vele verantwoordelijkheden een taak in het ZHV-presidentschap van de gemeente toegevoegd. Toen zij dit werk deed, ontdekte ze dat anderen ook problemen hadden. Terwijl zij hen met hun moeilijkheden hielp, werden die van haarzelf onderdrukt. Nieuwe inspiratie nam bezit van haar leven. Ze kookte en waste voor anderen, ook voor de zendingen. Zij troostte de verdrietigen en sprak degenen die op het punt stonden om het op te geven, moed in. Zij verzorgde

de zieken. En door het inzicht dat zij verkreeg door activiteiten in de Kerk, droomde ze van mogelijkheden voor haar kinderen. Op de een of andere manier, onder haar aanmoedigen, hebben twee van hen de universiteit doorlopen, en een van hen is op het ogenblik een trouw en doeltreffend zending. Zij, die zo bedeesd en bedroefd was, is een grote kracht geworden ten gevolge van de uitdagingen in deze organisatie. Het zal allen zo vergaan die, onder het programma van deze organisatie, voor het welzijn van anderen willen werken. Egoïsme zal bedwongen worden en daarmee zullen er hoedanigheden gaan bloeien die de huizen en gezinnen en de gemeenschappen van degenen die werken zullen zegenen.

Nu, ten slotte:

De geest voeden.

Ik heb altijd belang gesteld in een vermelding in een van de mooiste brieven van Paulus aan Timotheüs. Hij schreef: „Als ik mij in gedachten breng het ongeveinsd geloof, dat in u is, hetwelk eerst gewoond heeft in uw grootmoeder Lois, en in uw moeder Eunice; en ik ben verzekerd, dat het ook in u woont.“ (II Timotheüs 1:5)

Hier hebben we een verhaal van een vrouw met geloof, wier dochter een vrouw met geloof werd, wier zoon een groot leraar der rechtvaardigheid werd. Ik veronderstel dat er in de dagen van de grootmoeder van Timotheüs geen georganiseerde Hulpvereniging was, maar ik weet dat dezelfde opeenvolging van een overerving van geloof zich duizenden malen heeft herhaald in deze bedeling.

Afgelopen zondag hebben we nog een broeder in het ringpresidentschap aangesteld. In zijn toespraak tot de mensen, met geroerde stem, sprak hij zacht maar duidelijk woorden van waardering uit over zijn moeder, die met haar gezin op een stuk grond in Idaho zwoegde, en, terwijl zij dit deed, werkte zij ook in deze vereniging, waarin haar geloof groot geworden was. Zij had dat geloof aan haar zoon meegegeven.

Ik ontmoette aan het eind van de vergadering de getrouwde dochter van de zoon, en vond weer een andere generatie die groeide in geloof door ac-

tiviteiten in de ZHV. Geen enkele vrouw zou lang met een dergelijke groep ZHV-zusters om kunnen gaan, met hen werken, met hen bidden, hun getuigenissen aanhoren en de woorden van de Heer bestuderen, zonder in geloof te groeien.

Ik ontmoette, niet lang geleden, op een andere conferentie een vrouw. Zij is een actief en enthousiast lid van de Kerk en een kundig zakenvrouw. Zij heeft een sterke getuigenis. Onofficieel is zij een zending die anderen in de Kerk geïnteresseerd doet raken.

Het juiste gebruik van vrije tijd . . .

is hetgeen geweest waardoor vele jonge mannen en vrouwen iets groots hebben bereikt.

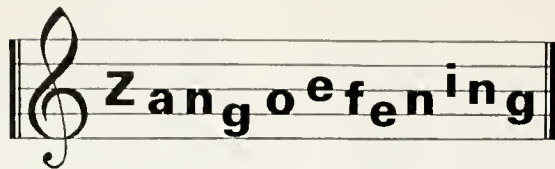
– President Thorpe B. Isaacsen –

Nog maar kortgeleden was zij een kettingrookster, moeilijk in karakter, blasé, ontevreden met en gedesillusioneerd in het leven. Zij schrijft de wonderbaarlijke verandering die over haar is gekomen toe aan twee belangrijke factoren – het lezen van het Boek van Mormon en aan de ZHV. Het Boek van Mormon deed haar geloof ontwaken en de ZHV voedde het.

Dit is dan de organisatie, beter voor vrouwen dan welke andere ook, waar zij kunnen genieten van en zich bezighouden met die activiteiten die zullen leiden tot een hechter gezin, een verrijkte geest en een onderworpen ik.

De Heer zegene u in de gelegenheid waarin u gesteld bent om als ringleidsters uw zusters door de gehele Kerk aan te moedigen om hun voordeel te trekken uit de kans die hen geboden wordt door het programma van de organisatie die tot stand kwam door inspiratie van de Profeet, als zegen voor de vrouwen over de gehele wereld, dit is mijn nederig gebed, terwijl ik mijn getuigenis bij u achterlaat van de goddelijkheid van dit werk, in de naam van Jezus Christus. Amen.

ZONDAGSSCHOOL

Lied: „Als het schone licht des morgens“, Heilige Lofzangen nr. 83.

Auteur en componist: Robert B. Baird.

In zijn boek „Stories of Our Mormon Hymns” zegt J. Spencer Cornwall: „Dit is een lied vol opwekkende vermaningen en blijde dankbaarheid voor de Sabbatschool. De schrijver van dit prachtige zondagsschoollied, Robert B. Baird, was zowel dichter als musicus. Hij componeerde dit lied in de vorm van een „gospel song” met coupletten en koor. Het is een geliefd zangnummer in onze zondagsschooldiensten.”

Broeder Baird is eveneens de tekst-dichter en componist van lied 103: „Besteedt uw tijd steeds nuttig”. Hij werd geboren in 1855 te Glasgow in Schotland. Hij had dertien broers en zusters. Hij emigreerde naar Amerika en vestigde zich omstreeks het jaar 1863 in Willard, Utah. Evan Stephens, de bezielende dichter en componist, woonde in die tijd eveneens in Willard. Ongetwijfeld hebben deze beide mannen elkaar beïnvloed en aangemoedigd bij het schrijven van praktische opwekkingsliederen voor onze jeugd in de zondagsschool.

Broeder Baird was leider van het koor van de Willard-wijk en gaf muziekles aan de openbare scholen aldaar.

Nog een ander voortbrengsel van zijn dichterlijke arbeid is lied 23: „Welkom, welkom, sabbatmorgen”. Wat hebben onze zondagscholen deze drie liederen jarenlang blijmoedig gezongen! De Heiligen der Laatste Dagen zijn daardoor bijna een eeuw lang opgewekt en aangespoord tot werken van geloof en trouw.

Aan de zangleider:

Ieder couplet begint met de vlugste muzieknoden die in het hele lied voorkomen. Daar deze twee nootjes een opmaat vormen, worden ze heel vaak verwaarloosd bij het zingen of zelfs geheel weggelaten. Wij raden u dan ook aan de beide eerste maten te oefenen met de zangers, d. w. z. van ieder couplet. Geef de mensen tussen de coupletten in ruimschoots gelegenheid om adem te halen en geef dan duidelijk aan, wanneer ze precies moeten beginnen met zingen. Dit vereist natuurlijk dat u een duidelijke en flinke voorslag geeft. Terwijl de mensen de eerste paar lettergrepen van

de coupletten beter leren zingen, kunt u dus mooi uw techniek op dit punt verbeteren.

U zult bemerken dat er in dit lied een stuk of vijftien gepunteerde noten staan. Als we ons daar stipt aan houden, krijgen we een nogal hortend ritme. Het verdient dan ook aanbeveling dat we deze gepunteerde ritmen een beetje „gladstrijken” of zelfs helemaal vereffen en dus geen notitie van deze punten nemen. De manier waarop we dit lied gewoonlijk uitvoeren is heel aannemelijk en beslist niet smakeloos. U hoeft hier geen gewetenszaak van te maken of het er bepaald op aan te leggen, maar te twee openingsnoten kunnen ook heel goed als twee gewone achtste noten worden gezongen, evenals die welke in de op één na laatste maat rechts onderaan de bladzijde voorkomen (dus bij „Laat ons gaan”).

Aan de organist:

Tegenwoordig zijn onze orgels en piano's wat hoger gestemd dan toen dit lied werd geschreven. Mocht u er dus iets voor voelen, deze muziek in bes te spelen, dan is dat zo gemakkelijk als 't maar kan. U speelt dan eenvoudig elke noot één toon lager dan is aangegeven, maar doet u het dan liever goed en zit er niet mee te haspelen, terwijl de mensen aan het zingen zijn.

U weet dat er mensen zijn die meer dan één taal kunnen spreken, laten we zeggen Engels en Frans, Duits, Nederlands of een Scandinavische taal. Nu, iets dergelijks is het geval als u deze muziek speelt in één van de toonaarden C, B of Bes — dan neemt u enkele fijna nuances waar en is het alsof u verschillende aroma's proeft. Probeert u het eens. U zult verrukt zijn over de resultaten hiervan. Het is enigszins te vergelijken met het gebruiken van verschillen geuren parfum.

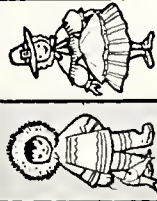

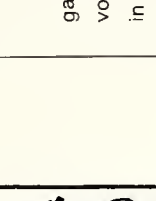
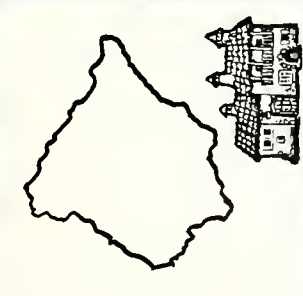
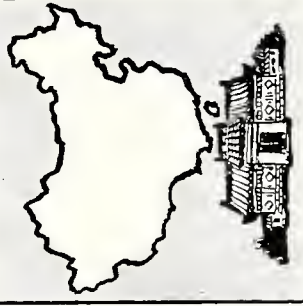
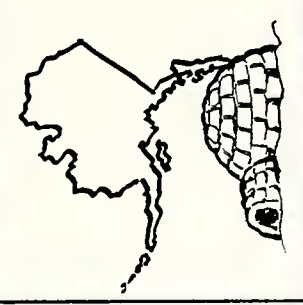
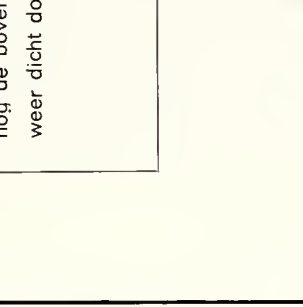

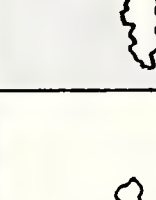

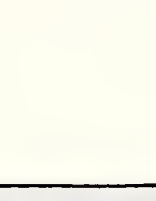
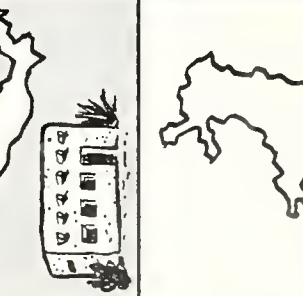
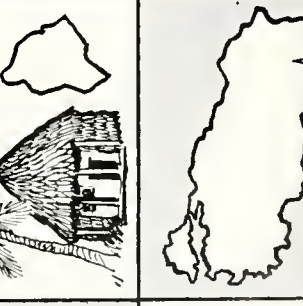
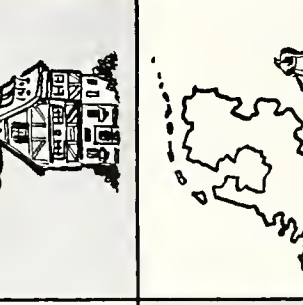
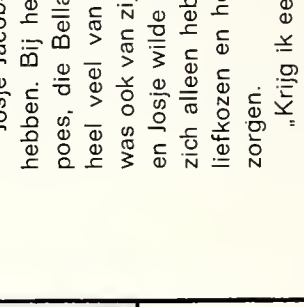

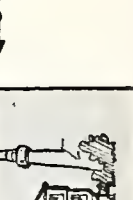

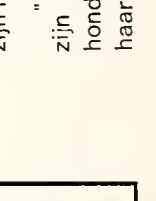

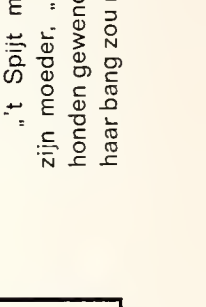
Het beste geneesmiddel voor onze eigen droefenis is te proberen andermans smarten te lenigen. Hoe zwaar onze persoonlijke beproevingen ook mogen zijn, we zullen vergeten hoe we zelf met het leven en met God overhoop liggen als wij er ons voortdurend op willen toelagen andermans leven te verlichten en anderen tot zegen te zijn.

— Philip Moxom —

— Alexander Schreiner

Kun je het land vinden waar deze kinderen wonen?

Trek een lijn vanaf de jongen of het meisje naar het land en het huis, waarin hij of zij woont.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · AUGUSTUS 1967

Om je eigen Ster te hebben neem je deze en de volgende bladzijde eruit. Dit gaat heel gemakkelijk door de nietjes in de rug open te maken, de bladzijden er voorzichtig uit te lichten, en vervolgens deze bladzijden als ze dichtgeslagen zijn in de breedte dubbel te vouwen. Van de aldus verkregen Ster moet je nu alleen nog de bovenranden opensnijden. Ten slotte moet je de nietjes in de grote Ster weer dicht doen, anders valt hij uit elkaar.

Josje Jakobs' troeteldier

DOOR HARRIETTE S. ABELS

Josje Jacobs wilde een troeteldier hebben. Bij hem thuis hadden ze en poes, die Bella heette en Josje hield heel veel van Bella, maar die poes was ook van zijn vader en zijn moeder en Josje wilde een dier helemaal voor zich alleen hebben om het te kunnen liefkozen en het dan ook zelf te verzorgen.

"Krijg ik een hond?" vroeg hij aan zijn moeder.
"t Spijt me, Josje," antwoordde zijn moeder, "maar Bella is niet aan honden gewend. Ik vrees dat een hond haar bang zou maken."

Josje wist dat zijn moeder gelijk had, dus probeerde hij een ander soort lievelingsdier te bedenken.

"Denkt u, dat Bella bang voor een aapje zou zijn?" vroeg hij.
"Lieve help!" riep zijn moeder uit.

"Ik ben er wel zeker van, dat een aap mij ook nog bang zou maken!"

Josje deed zijn best om een dier te bedenken, dat Bella niet van streek zou maken. Hij dacht aan schildpadden en goudvissen, aan vogels en muizen. Maar dat waren nu eigenlijk geen dieren die Josje graag zou willen vertroetelen.

Op zekere dag zei Josjes moeder: "Ik denk dat iemand jou binnenkort een troeteldier zal geven."

Josje begon te lachen en in zijn handen te klappen. Hij was erg in z'n schik.

"Krijg ik dan een hondje van Oma?" vroeg hij. Zijn moeder schudde van nee. "Zal Opa een aap voor me meebrengen?" vroeg hij. Zijn moeder schudde haar hoofd opnieuw.

"Koopt oom Hendrik dan een leeuw voor me?" vroeg hij. Ditmaal begon moeder te lachen, maar weer schudde ze haar hoofd. Josje kon er nu niet meer naar raden. Hij kende niemand anders die hem een lievelingsdier zou willen geven.

"Wacht maar eens tot morgen," zei z'n moeder. "Ik denk wel dat je nieuwe troeteldier tegen die tijd hier zal zijn."

Hondje waarheen?

Het arme kleine hondje weet de weg naar huis niet terug te vinden. Kunnen jullie hem de juiste weg wijzen?

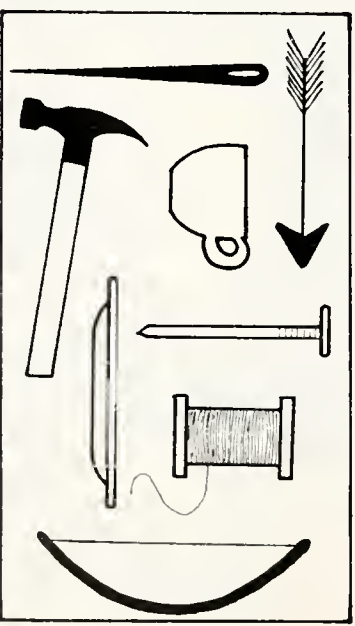
Wie is het?

Pieps de Muis is verrast. Trek een lijntje van de punten 1 tot 12, om te zien wie de mysterieuze vreemdeling is.

Welke twee horen bij elkaar?

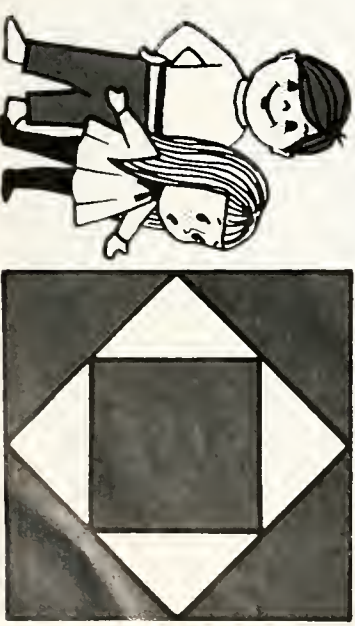
Op dit plaatje zie je acht verschillende voorwerpen. Weet jij welke twee bij elkaar horen?

Driehoek-puzzel.

Joep zegt dat hij door twee rechte lijnen te trekken deze figuur in zestien even grote driehoeken kan verdelen.

Zijn zusje Linda gelooft niet dat hij dat kan. Wie heeft gelijk, Joep of Linda?

Hoewel Kinska wist dat niemand hem hier kon horen, schreeuwde hij toch om hulp. Hij kon echter niets doen dan zich maar op het ijs te laten afdrijven.

Later hield het sneeuwen op, maar de wind ging nog niet liggen. De hemel klaarde op en in de verte kon Kinska de kust zien. Even kon hij een vluchtige blik werpen op zijn dorp, waarvan de witte sneeuwhutten nauwelijks zichtbaar waren aan de horizon. De ijsschots waarop hij zich bevond dreef langzaam zuidwaarts. Het duurde één, twee, drie uren. Hij moest nu 8 à 10 km van zijn dorp verwijderd zijn. Te vermoed om nog langer op zijn benen te kunnen staan, liet hij zich neervallen op het ijs. Hij sloot zijn ogen en dommelde in.

Een hevige schok deed hem wakker schrikken. Was de ijsschots bezig in kleinere stukken te breken? Nee, die was nog heel en bewoog zich niet meer! Kinska begon te hollen. Nu wist hij wat er gebeurd was. Het grijfsijs was vastgelopen tegen een grotere schots, die nog aan de oever vastzat. Kinska was nu gered!

Toen hij het land bereikte, was hij uitgeput. Hij rustte maar enkele minuten uit en richtte zijn schreden dan naar het noorden. Hij schaamde zich een beetje om zo thuis te komen. Hij zou maar stilletjes zijn hut binnensluipen en niemand zou iets afweten van die rob die hij had gemist en de speer die hij was verloren.

Plotseling doemden er donkere gedaanten voor hem op. Hadden de dorpelingen gehoord dat hij weg was en kwamen ze hem nu zoeken? Maar nee, het waren geen mensen die hij daar zag, het was een kleine kudde rendieren.

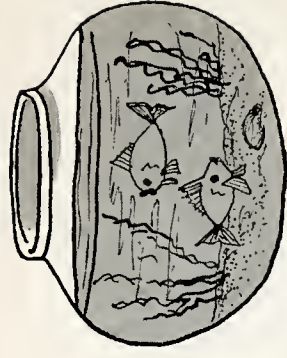
Kinska stond stil. Hij moest die rendieren niet laten passeren! Hij zou ze noordwaarts naar het dorp drijven en dan zouden alle mensen vers vlees hebben. Hij zwaaide met zijn armen. De rendieren stonden stil en hij begon tegen ze te krijsen. De aanvoerder van de kudde keerde zich om en wendde zich naar het noorden en de overigen volgden hem.

De kudde was ongeveer anderhalve kilometer van het dorp verwijderd, toen de rendieren zich naar het oosten wendden en in een kreupelbosje van lage bomen en struikgewas verdwenen. Terwijl hij op het dorp toe rende, hoopte Kinska tegen beter weten in, dat ze daar zouden blijven totdat hij het goede nieuws overal rondverteld kon hebben.

En dat deden die domme dieren ook! Ze waren bezig aan het kreupelhout te knabbelen, toen de mannen met hun geweren er aan kwamen.

Die avond stond er in iedere hut van het dorp een pot met rendiervlees op het vuur te pruttelen. De jongens verzamelden zich bij Kinska's iglo. Telkens weer wilden zij zijn verhaal horen. Hij vertelde alles wat er gebeurd was — hoe bang hij geweest was verloren, hoe bang hij geweest was toen de ijsschots naar zee afdreef en hoe hij toen die rendieren was tegengekomen en ze voor zich uit gedreven had.

„Misschien was je eerst wel een beetje bang,” zei er één, „maar het was toch erg dapper van je om er alleen op uit te gaan. Wat jij hebt gedaan, heeft nog geen andere jongen in het dorp gedaan. Het spijt ons dat we je zo uitgelachen hebben die dag dat je verdwaald was. Nu willen we wel weer goede vrienden met je zijn.”

De volgende dag speelde Josje de hele morgen buiten. Toen hij binnen kwam voor het middageten, zei z'n moeder: „Het is er nog niet, Josje, maar misschien komt je beestje vanmiddag wel.”

Tegen drieën werd Josje ongeduldig. De dag was al bijna om en zijn nieuwe speelkameraadje was nog steeds niet gekomen.

Opeens hoorde hij hoe zijn moeder hem riep door het keukenraam. Hij holde het huis binnen en toen wees zijn moeder naar een doos die onder de tafel stond. Daar zag Josje Bella rondom haar heen lagen allemaal kleine donzige pluusballetjes. Bella had jonge katjes!

„O, Mammie!” riep Josje uit. „Mag ik die allemaal houden?”

„Lieve help!” riep zijn moeder lachend uit. „Ik ben bang van niet, hoor! Maar je mag er wel eentje uitzoeken, die je helemaal voor jezelf zou willen hebben.”

Josje boog zich over het nest heen en keek naar de leuke kleine pluusballetjes. Er waren twee witjes bij, één zwartje en een witte met zwarte vlek-

jes. Josje pakte dat gevlekte poesje op. Het was wit, met zwarte pootjes en oortjes en een zwart staartje.

„Deze is het,” zei Josje, terwijl hij het katje voorzichtig vasthield. „En nog welbedankt hoor Bella, dat je me zo'n lief troeteldiertje hebt gegeven, helemaal voor mij alleen!”

De held van het dorp

DOOR
O. J. ROBERTSON

„Waarom ben ik ook juist vandaag op de robbenjacht gegaan?“ Kreunde Kinska, toen de sneeuw in dichte vlagen uit de laaghangende hemel van Alaska begon neer te komen en hem omwarrelde. Hij kon bijna niets meer zien. De wind, nog altijd koud en fel, blies hem bijna omver. Hij trok zijn jekker wat af en zwaaide zijn armen op en neer om zich warm te houden.

Er voer een siddering door de geweldige ijslaag onder hem. Als die zich zou losscheuren van het ijs aan de kust — en dat zou nu wel spoedig gebeuren — dan kwam hij in gevaar te

verkeren. In het dorp zou het veiliger zijn, dacht Kinska, maar ik kan het hooggelach van de jongens toch niet langer verdragen.

Daarinds in het dorp werd Kinska een lafaard genoemd. Een maand geleden waren hij en zijn vader met de andere mannen en jongens van het dorp op rendierjacht gegaan. Op de een of andere manier was Kinska toen van het gezelschap afgedwaald. Nadat hij wat had rondgezworven, maar de overige jagers niet terug had kunnen vinden, was hij alleen naar het dorp teruggekeerd. „Lafaard, lafaardi!“ hadden de jongens gejuwd. „Die Kinska wordt nooit een jager. Hij is bang voor de kou en de sneeuw.“

Hij had wel getracht het hun uit te leggen, maar de jongens liepen gewoon weg, toen hij zei dat hij verdwald was. Ze kwamen niet meer bij hem thuis in de iglo. (Eskimohut, gebouwd van sneeuw.) Zelfs de vader van Kinska geloofde zijn verhaal maar half. Toen had Kinska het besluit genomen om in zijn eentje op jacht te gaan, om te bewijzen, dat hij geen lafaard was.

Hij zou ergens in het ijs wel een gat kunnen vinden, waardoor de robben ademhalen. Als het dier dan lucht kwam scheppen, zou hij zijn speer in het zeehondenlichaam drijven en hem doden. De weerhaken aan de speer zouden de prooi goed vasthouden en dan zou Kinska zijn vangst uit het ijs trekken en huiswaarts slepen. Hij ontdekte een kleine verhoging in de sneeuw en wist dat dit één van de vele plaatsen was waar de rob kwam ademhalen. Kinska drukte zijn voet midden in het sneeuwbergje totdat hij het gat had bereikt.

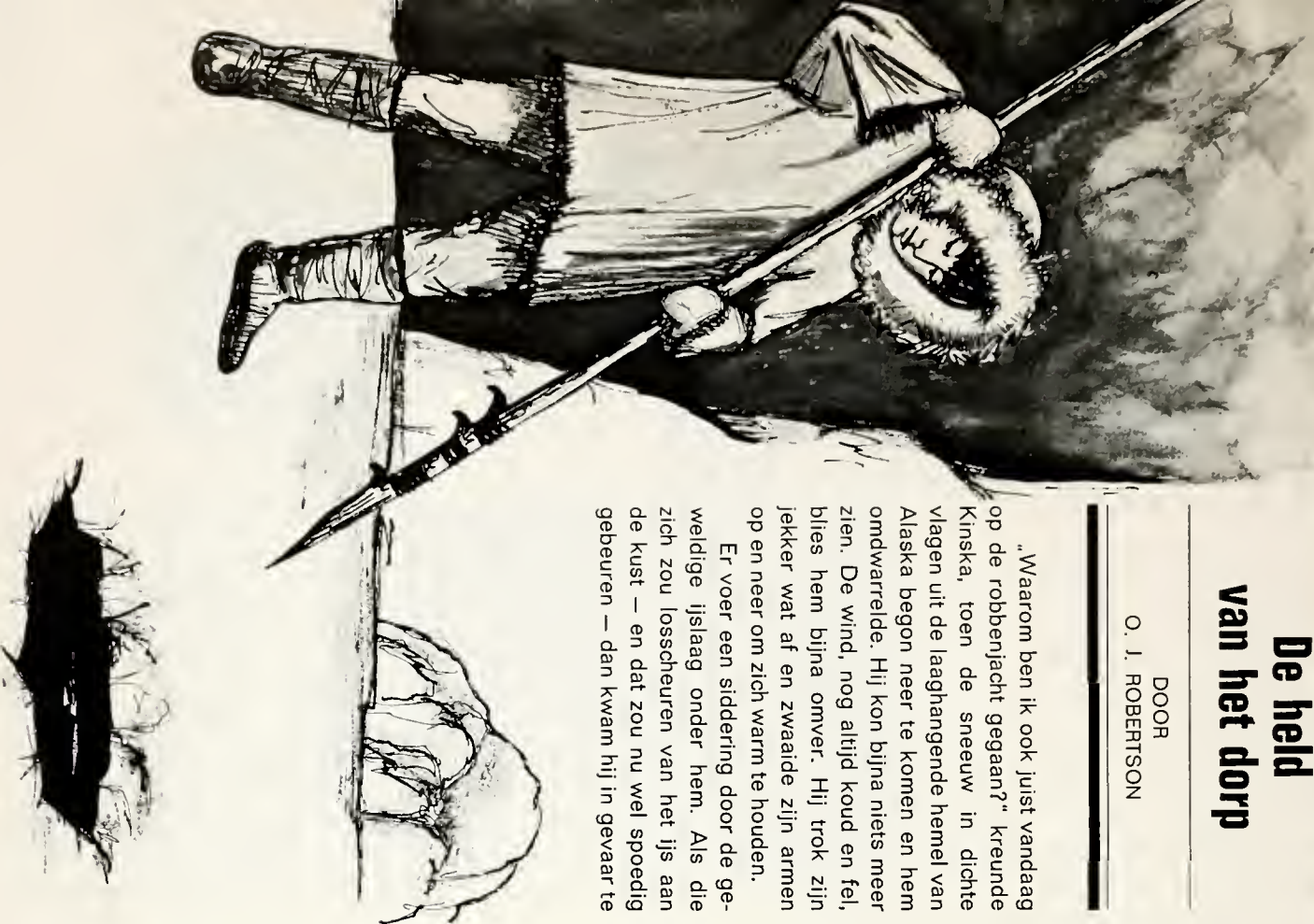
Uit de zak van zijn bontjekker haalde hij een robbenverklikker tevoorschijn, een puntig reepje ivoor in de vorm van een naald, met aan het ene uiteinde een plat schijfje ivoor.

Voorzichtig liet hij de verklikker in het gat zakken en liet het apparaatje op het water rusten. Als er nu een rob kwam om adem te scheppen, dan zou de verklikker in beweging komen. Dan zou Kinska met zijn lange speer toesteken en het dier doden. Het kon een kwestie van minuten of van uren zijn alvorens de rob zou komen. Kinska hurkte neer, vastberaden om het af te wachten. Hij hoefde echter niet lang te wachten. De ivoren verklikker bewoog eerst heel even en wipte toen omhoog, terwijl een donkere, harige snuit de lucht opsnoot. Kinska hief zijn speer op. Juist op dat moment werd hij door een sterke windvlaag uit zijn evenwicht gebracht. Hij schoot plotseling vooruit, zijn speer schoot het gat in, vloog door de schok uit zijn hand en zonk weg in het ijskoude water.

Hij had de rob gemist en zijn speer was weg! Wat zouden de jongens nu lachen als hun dit ter ore kwam!

Kinska stond afgemat op en ging op weg naar huis. De wind was toegenomen, de ijslaag schudde onder zijn voeten. Het volgende ogenblik weeklonk er een knarsend en krakend geluid en de schrik sloeg Kinska om het hart. Hit ijs begon zich los te scheuren van de oever.

Hij begon als een razende te rennen om te proberen het vasteland te bereiken, maar het was al te laat! De ijsshots waarop hij zich bevond verwijderde zich van de kust en dreef langzaam af naar de woelige zee.

Hoe kunnen wij van onze leerlingen "daders des woords" maken?

DOOR ERNEST EBERHARD JR.

In verstandelijk opzicht zal een leerling misschien toegeven dat hetgeen hem wordt geleerd volkomen logisch en redelijk is, maar wanneer hij zich niet sterk genoeg voelt om het in praktijk te brengen of zijn leven een andere wending te geven, zal hij toch de vermaning om het geleerde toe te passen afwijzen. Misschien gaat hij nog wel zo ver dat hij het beginsel dat hem is onderwezen zelf onder woorden kan brengen, d. w. z. als hij op school zat, waar hij een „goed” antwoord moest kunnen geven om een goed cijfer te kunnen krijgen, dan zou hij het juiste antwoord leren nazeggen, waarmee hij dat mooie cijfer zou verdienen. Hij zou echter toch van mening blijven dat een eventuele poging om het voorschrift ingang te doen vinden in zijn eigen leven, niet bij het leerproces behoorde. Stel tegenover deze opvatting nu eens die van de drieduizend mensen die op de Pinksterdag die gedenkwaardige rede van Petrus aanhoorden:

„En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders?” (Handelingen 2: 37)

Hier hebben we op de praktijk gericht onderwijs in optima forma, waarop in volmaakte opeenvolging van feiten werd gereageerd. De aanwezigen „hoorden” het onderricht, d. w. z. ze ontvingen de verkondigde boodschap volledig en juist, maar wat nog belangrijker was, ze werden er door getroffen — „verslagen in het hart” — en ze waren bereid om direct over te gaan tot de allerge wichtigste stap in het leerproces, door de wens te kennen te geven er persoonlijk bij te worden betrokken door het geleerde op zichzelf toe te passen. Ze vroegen dus: „Wat zullen wij doen?”

De redenen waarom mensen in het hart getroffen kunnen worden zijn vele. Petrus' toehoorders waren ongetwijfeld overtuigd van zijn oprechtheid, de diepte en het gehalte van zijn getuigenis en van zijn liefde tot hen, zoals deze tot uitdrukking kwam in zijn verlangen om hen mee te laten profiteren van het heil door het Evangelie van Jezus Christus aan te nemen. Op vrijwel dezelfde wijze kunnen onze leerlingen in het hart worden getroffen als zij het gevoel krijgen dat hun strikt persoonlijke belangen hun leraars ter harte gaan. Als zij aanvoelen dat hun leraars een oprecht vertrouwen hebben in hun vermogen

om een goed standpunt in te nemen en daar dan ook bij te blijven en aanvaardbare doeleinden na te streven, dan zijn ze veel eerder geneigd om de nodige stappen te nemen ter verwezenlijking van een dergelijke innerlijke groei. De leraars dienen elke les die ze geven zorgvuldig te beoordelen om er zich van te overtuigen, dat de leerlingen ieder voor zich zijn aangespoord om sterker te worden in een of ander aspect van de beginselen van het Evangelie waarop de les berustte.

De leerlingen moeten aanvoelen dat de leraar een diepe, standvastige overtuiging heeft van de beginselen die hij onderwijst en deze zelf van ganser harte is toegegaan. Zij moeten gevoelen dat hij het getuigenis van de Geest des Heren in zich heeft. Ze moeten ook de gewaarwording krijgen dat hij de beginselen van het Evangelie op uitgebreide schaal in zijn eigen leven heeft toegepast en heeft bevonden dat ze een degelijke grondslag vormen waarop men zijn leven kan opbouwen.

Als menselijke wezens ooit op eigen benen willen leren staan en hun vrije wil ten volle en op juiste manier willen leren gebruiken, dan moeten ze vertrouwen zien te krijgen in hun vermogen om zelf te bepalen wat ze willen doen en welke doeleinden ze in het leven willen nastreven. Dit betekent dat de leraar ze moet leren inzien waarom ze iets zus of zo moeten doen en dat hij hen moet helpen te voorzien wat de uiteindelijke gevolgen van hun daden zullen zijn. De leraar behoort zichzelf te zien als een gids, die zijn leerlingen ergens heen geleidt en hun niet alleen maar inlichtingen verstrekt. Een leraar waar iets van uitgaat, verschaft zijn leerlingen alleen dan hulp en leiding als ze zelf al het mogelijke hebben gedaan om hun eigen doel en handelwijze te bepalen.

Deze vorm van onderwijs zou bijvoorbeeld betrekking kunnen hebben op de beslissing waarvoor jonge mensen zich geplaatst kunnen zien, of zij al dan niet „voor de gezelligheid” zullen meedoen met anderen, die gewoon zijn sterke drank te gebruiken. Een voor zijn taak berekende leraar zal in dat geval zijn leerlingen helpen bij het tegen elkaar afwegen van de voor- en nadelen van drinken in gezelschap, voor zover dit hun leven over de gehele linie zou kunnen beïnvloeden. Hij zou hen behulpzaam moeten zijn bij het bepalen van de beperkte waarde van het wor-

den opgenomen in een bepaald gezelschap tijdens zo'n cocktailuurtje, tegenover de harde werkelijkheid van de altijd aanwezige mogelijkheid dat iemand de verkeerde weg op gaat, verslaafd raakt aan verdovende middelen of te maken krijgt met wetsovertreding, het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel aan zichzelf en anderen, vatbaarder wordt voor ziekten, zijn gezin ten gronde richt, zijn carrière misloopt en tot armoede vervalt, in zijn latere levensjaren aan lagerwal geraakt en, wat wel het belangrijkste van alles is, door geestelijke ondergang wordt bedreigd en ten slotte een leven van eeuwige vreugde moet derven. Nadat de leraar zijn leerlingen deze kwestie van alle kanten heeft laten bekijken, moet hij ze erop wijzen, dat zij nu zelf verantwoordelijk zijn voor het juiste gebruik van hun eigen vrije wil. Zij moeten zelfstandig bepalen welke koers zij willen volgen.

De leraar moet erop voorbereid zijn dat hij zijn leerlingen ook zal moeten helpen bij de oplossing van de voor de hand liggende moeilijkheden die zullen voortvloeien uit hun besluit om geen „gezelligheidsdrinkers“ te worden. Als ze bijvoorbeeld van huis gaan om elders hun verdere opleiding te ontvangen, zullen ze misschien tot de ontdekking komen, dat degenen die hun toekomstige carrière kunnen maken of breken, aanhoudend een geraffineerde druk op hen uitoefenen om „zo nu en dan een klein slokje te nemen“. Op dit punt behoeft men de leerlingen niet nog eens les over het Woord van Wijsheid te geven. Wat zij wel nodig hebben is hulp om weerstand te kunnen bieden aan de persoonlijke aandrang van mensen, die wel een grote vakbekwaamheid kunnen bezitten, maar die in geestelijk opzicht onderontwikkeld zijn of geheel dood. Dan hebben ze hulp nodig om de dingen in hun juiste verband te blijven zien, welk inzicht ze hadden op het moment dat ze bij de leraar in de klas zaten. Men is het er algemeen over eens dat een leerling alleen datgene werkelijk leert waarmee hij de proef op de som neemt, zodat hij er zelf ondervinding mee opdoet. Dergelijke ervaringen betreffen misschien alleen het verstand en het gevoelsleven, maar er kan ook een openlijke daad mee gemoeid zijn. Leraren zijn het hier gewoonlijk roerend mee eens en

geven volmondig toe dat ondervinding ten slotte de beste leermeester is, maar toch gaan zij in hun onderricht niet zo ver dat ze er een praktische ervaring aan verbinden.

Aangezien menselijke wezens het vermogen bezitten om plaatsvervangend ondervinding op te doen, d. w. z. door gebruik te maken van hun verbeeldingskracht, moeten de leraren hun lessen zo inkleden dat het godsdienstig onderricht aanleiding geeft tot een dergelijke praktische toepassing in het leven der leerlingen. Dat betekent dat de leraar zijn lessen zo moet brengen dat ze geschikt zijn voor de leeftijd, het bevattingsvermogen en het ontwikkelingsniveau van zijn leerlingen. De lessen moeten dus zo worden gebracht dat de toepassing ervan in het dagelijks leven van de leerlingen binnen hun bereik ligt. In sommige gevallen zullen de leraren hun leerlingen moeten helpen, hun doelstellingen te vormen, te wijzigen of verder te ontwikkelen voordat zij ze kunnen aansporen zich de leerstof metterdaad ten nutte te maken. Dit moet de Heiland ongetwijfeld voor de geest hebben gestaan toen Hij zei: „Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden.“ (Matth. 5:6). Hij was zich er terdege van bewust dat de doelstellingen die iemand in het leven beoogt voldoende sterk moeten zijn en genoeg aantrekkingskracht op hem moeten uitoefenen, alvorens hij kan worden „verzadigd“, d. w. z. dat hij hulp kan ontvangen om ernaar toe te groeien en zich verder te ontplooien.

Hoe kunnen wij onze leerlingen zo ver brengen dat zij uit eigen ondervinding iets kunnen leren? Wij kunnen bijvoorbeeld:

1. De leerlingen bijbrengen waarom zij bepaalde onderwerpen bestuderen. Geef daarom bij het begin van iedere les een duidelijke uiteenzetting van het beginsel of de beginselen waarom het hier gaat. Laat de leerlingen gedurende de gehele les telkens aangeven welke plaats de betreffende principes in hun leven innemen of hoe belangrijk deze voor hen zijn.

2. De leerlingen in de gelegenheid stellen om aan te duiden, op welke manier elke les nu eigenlijk precies op hun eigen leven van toepassing is. Ze moeten worden

aangemoedigd, bepaalde, duidelijk omschreven richtlijnen aan te geven voor hetgeen ze achtereenvolgens moeten doen als ze deze grondbeginselen genoegzaam in hun eigen leven willen nakomen.

3. Bedenken dat generalisering de ondergang is van op de praktische toepassing gericht onderwijs. Hetzij plaatsvervangend of anderszins, moeten de leerlingen als het ware stap voor alles zèlf beleven wat zij moeten doen als ze de beginselen van het Evangelie met succes willen toepassen in hun persoonlijk leven.

4. De toepassingen zo realistisch mogelijk maken met het oog op de verstandelijke vermogens, de reeds eerder opgedane ervaringen en het ontwikkelingspeil van de leerlingen. De lessen moeten zorgvuldig worden aangepast, zodat ze pas langzamerhand moeilijker worden, d. w. z. begin met gemakkelijke, beperkte toepassingen, die dan geleidelijk ingewikkelder mogen worden. Zo zou de leraar bijvoorbeeld kunnen voorstellen dat de leerlingen er eens mee moeten beginnen, drie maal per dag iemand vriendelijk aan te kijken, minstens één mens een complimentje te maken en éénmaal per dag hun tong in toom te houden; dit kan men beter doen dan ze direct voor te schrijven altijd voor iedereen een glimlach klaar te hebben, voortdurend complimenteus te zijn en nooit te vergeten de tong te beteugelen.

5. Voor ogen houden dat de leerlingen consequenter en vollediger zullen doen wat er van hen wordt verlangd, als ze nauwkeurig omschreven en afgebakende, redelijke opdrachten krijgen, die ze binnen een bepaalde tijdslimiet moeten uitvoeren. Een doel dat ze „op ieder willekeurig moment“ moeten nastreven is iets waarin ze niet veel aanleiding zullen vinden om zich er voor in te zetten. Als de les over het betalen van tienden gaat, dient men zich ten doel te stellen, diezelfde dag of althans vóór de volgende les, tienden te betalen.

6. Onophoudelijk uit zijn op het versterken van opvattingen, het bevorderen van de geestelijke groei der leerlingen en op het verbeteren van hun gedrag. De leraren moeten dikwijls met iedere leerling afzonderlijk achteraf nagaan welke vorderingen hij of zij heeft gemaakt. Ze moeten hun leerlingen steeds aanmoedigen en prijzen en

ze hun goedkeuring niet onthouden. Velen zijn van mening dat we vaak prachtkansen laten voorbijgaan om diegenen te versterken die de beginselen van het Evangelie reeds naleven, maar die toch nog aanmoediging en versterking nodig hebben. Maar al te vaak gebeurt het, dat er te weinig persoonlijke aandacht aan de jongelui wordt besteed, omdat er oppervlakkig beschouwd geen aanleiding bestaat waarom ouders en onderwijzers zich speciaal om hen zouden moeten bekommeren.

7. De leerlingen helpen door hun dingen op te geven waarmee ze leerzame ondervindingen kunnen opdoen — opgaven met duidelijk waarneembare resultaten, die zij en degenen naar wier bijval zij streven, zullen kunnen zien. Kennelijke gevolgen hebben iets reëls en dat maakt, dat de toepassing van het betreffende beginsel „echt“ lijkt en het verstandigste wat men op een gegeven moment kan doen.

8. Bedenken dat het consequent doorvoeren van veranderingen in iemands mentaliteit en gedragingen afhankelijk is van het gevoel van eigenwaarde van de betrokkene, van zijn bewustwording dat hij een betere bestemming heeft. Godsdienstonderwijzers moeten er dan ook doorlopend naar streven, het gevoel van eigenwaarde van hun leerlingen te verhogen. Ze kunnen hun leerlingen een grote dienst bewijzen door hen voor te houden dat de Heer hen veeleer zal belonen omdat zij hun werk in dit leven en in de Kerk goed verrichten, dan omdat zij bepaalde vooraanstaande posities bekleden. Er dient voortdurend op gewezen te worden hoe hoogst belangrijk ieder mensenkind is in de ogen van God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus, Die er immers altijd op bedacht zijn, de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van alle mensen tot stand te brengen. De aandacht moet worden gevestigd op het feit dat wij thans leven in de „gouden eeuw“ van alle tijden, een tijdperk waarnaar alle profeten uit het verleden verlangend hebben uitgezien. Wij moeten onze leerlingen doen inzien, dat hun grootste waarde niet is gelegen in het feit, dat zij juist in deze tijd op aarde zijn, en ook niet zozeer in hun lidmaatschap van de Kerk, maar veel meer dat zij de meest volhardende „daders des Woords“ mogen zijn die ooit op aarde hebben geleefd.

AVONDMAALSOPZEGGINGEN VOOR DE MAAND OKTOBER

SENIOR-ZONDAGSSCHOOL

„En wederom brak Hij brood en zegende het, en gaf de discipelen te eten.“ (3 Nephi 20 : 3)

JUNIOR-ZONDAGSSCHOOL

Jezus zeide: „Komt herwaarts tot Mij . . . en Ik zal u rust geven.“
(Mattheüs 11 : 28)

Darwin K. Wolford

The image shows two musical staves. The top staff is labeled 'Simplice' and the bottom staff is labeled 'Darwin K. Wolford'. Both staves show a piano accompaniment with a melody in the right hand. The music is in C major and 4/4 time. The top staff has a dynamic marking 'p' (piano). The bottom staff has a dynamic marking 'p' (piano). The music is written on two staves, each with a treble and bass clef.

Daarheen gaan waar men je nodig heeft

DOOR CARL W. BUEHNER,

2e assistent van het algemeen superintendentschap
van de Jongemannen-OOV.

In de gang van het ziekenhuis flitsen de lampjes bij de deuren van de kamers der patiënten zo nu en dan aan. Voor de dienstdoende verpleegster is dat dan een seintje dat een patiënt in die bepaalde kamer iets nodig heeft of hulp behoeft. De zuster staat dan meteen op en beantwoordt de signalen uit de verschillende vertrekken. Haar hele opleiding is erop gericht dat ze daarheen gaat waar men haar nodig heeft.

Een bisschop merkte op: „Ik kan wel twintig man vinden, die 's zondags in de kerk een taak willen vervullen, maar niet één die door de week 's avonds tijd wil geven aan een groepje padvindders. Misschien moeten wij allen in dit opzicht een voorbeeld nemen aan die verpleegster. Ze zit daar alleen op wacht in die afdeling van het ziekenhuis. Het wenkende lichtje kan letterlijk betekenen dat er een leven op het spel staat. De uitdaging „Als jij er niet bent, wie dan wel? Als je nu niet komt, wanneer dan wel?“ kan maar op één manier worden beantwoord: „Ik ben degene die hierop moet reageren en nu is het mijn tijd.“

Men heeft ons nodig in verschillende kerkelijke functies om diverse redenen, waarvan er vele voor een buitenstaander niet direct waarneembaar zijn. De één is misschien precies in kleinigheden, hij zet de puntjes op de i. De bijdrage die een ander levert bestaat wellicht uit fantasie en scheppend vermogen. Een derde is iemand die recht op zijn doel afgaat.

Sommige mensen zijn nodig om hun openhartigheid of omdat ze nooit een blad voor de mond nemen. Weer anderen zijn nodig om ons eraan te herinneren dat een beetje ontspanning en geduld, alsmede een gevoel voor humor ten aanzien van onszelf wonderen kan doen. Nog anderen werken met de gave van vriendelijkheid en een begrijpend hart.

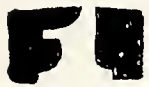
Wat uw gave ook moge zijn, geef wat u te geven hebt wanneer dit nodig is. Kweek bij uzelf een sterk plichtsgevoel aan. Dit sterke plichtsbefeschenkt u het uithoudingsvermogen om die dingen te doen die alleen u met Gods hulp kunt doen, de dingen die alleen u dan ook vaak zult doen.

Waar wij allen wel eens aan mogen denken is dat de Heer weet wat Zijn kinderen nodig hebben. Hij weet wat wij leren kunnen uit een functie die wij vervullen en waarmee wij ons in die positie verdienstelijk kunnen maken. „Het leven is een langdurige les in nederigheid.“ Als wij ontvankelijk genoeg zijn om iets te willen leren, zullen we deze lessen met vreugde begroeten. Ze vallen zowel hooggeplaatsten als de geringsten ten deel, maar ze kunnen van de grootste betekenis zijn voor hen die hebben geleerd, dat het van het allerhoogste belang is dat wij daarheen gaan waar men ons nodig heeft.

Uw eigen leiderschap meer kracht bijzetten

Men heeft leiderschap wel eens omschreven als „het beïnvloeden van mensen, zodat zij zich gaarne in groepsverband voor bepaalde doeleinden zullen inzetten.“ Als leiders in de OOV hebben wij er belang bij, onze medeleden zo te beïnvloeden, dat zij ernaar zullen streven datgene te bereiken dat dit prachtige programma voor de jeugd beoogt.

Ten einde meer voor deze taak berekend te zijn, moeten wij wel enig idee hebben van enkele eigenschappen, waardoor de persoon van een goed leider wordt gekenmerkt en wat er van hem wordt gevergd. In de eerste plaats moet men inzien dat de bekwaamheden die tot het leiderschap behoren kunnen worden aangeleerd en ontwikkeld. Iedereen heeft wel enige invloed op anderen. Dit is de grondslag van het leiderschap. Mensen die bereid zijn om wat tijd en moeite te besteden aan het vergroten van deze invloed kunnen betere leiders worden. Enkele eigenschappen die een goed leider tot ontwikkeling tracht te brengen zijn:

Een invloedrijk leider moet op de hoogte zijn van wat de mensen die hij leiding geeft nodig hebben en hen helpen in deze behoeften te voorzien. Zo zijn er bijvoorbeeld mensen, die voortdurend en nauwlettend toezicht nodig hebben, terwijl personen met meer zelfvertrouwen en ervaring gesteld zijn op wat meer vrijheid van handelen bij het ten uitvoer brengen van de ontvangen aanwijzingen.

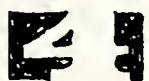

Goede leiders moeten anderen weten te overtuigen en hun liever verzoeken iets te doen dan bevelen uit te delen. Hier volgen enige wenken om dit te kunnen bereiken:

- a) Doe uw medeleden enkele ideeën aan de hand en gun ze de tijd om deze in hun brein te doen rijpen.
- b) Zet uiteen waarom uw standpunt ook andere betrokkenen ten goede zou komen.
- c) Kom de ander halverwege tegemoet. Kom met hem tot een vergelijk, als dit u de aangewezen weg toeschijnt.
- d) Stel vragen die meer licht op de zaak kunnen werpen, zodat men de te volgen handelwijze duidelijker voor zich ziet.

Een geslaagd leider streeft ernaar, het vermogen te ontwikkelen om een situatie ook van andermans standpunt te bekijken. Dit vermogen om zichzelf in de geestes- en gemoeds-toestand van iemand anders te verplaatsen vereist, dat men de ander als mens respecteert en zijn rechten en opvattingen eerbiedigt.

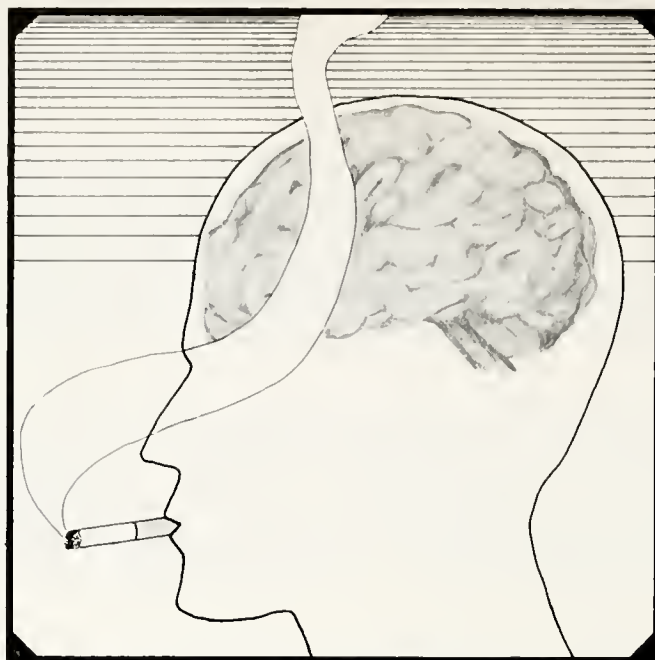
Een krachtig leider verlangt er zelf naar, de gestelde doeleinden te verwezenlijken. Dit blijkt op allerlei wijzen, o. a. uit zijn volharding, zijn bereidheid om hard te werken en elke moeilijkheid die zich voordoet met enthousiasme het hoofd te bieden. Vooral dit enthousiasme is uiterst belangrijk. Dit blijkt dan ook één van de meest in het oog springende kenmerken van de meeste leiders te zijn.

Een goed leider kent het programma, dat hij probeert ten uitvoer te brengen. Door dit programma te bestuderen is hij in staat voorbereidingen te treffen, te organiseren, beslissingen te nemen en zich van de medewerking van anderen te verzekeren, ten einde de gestelde doeleinden te kunnen bereiken.

Om te kunnen beoordelen of wij al dan niet succes boeken in ons leiderschap, behoeven wij alleen maar uit te maken in hoeverre de groep waarover wij als leider zijn aangesteld reeds aan het gestelde doel beantwoordt. Ons leiderschap moet doelbewust zijn. Het uiteindelijke doel is immers het volvoeren van de beoogde doelstellingen van het grote OOV-programma.

TABAK

en de geest van de mens

DOOR W. DEAN BELNAP

(W. Dean Belnap is een praktizerend arts en chirurg, lid van de faculteit der geneeskunde aan de universiteit van Utah. Hij behaalde zijn doctoraal op de universiteit van Utah [1947] en een F.A.A.P. onderscheiding op de Western Reserve University [1950]. Hij werd benoemd tot Playtex-Park Fellow op het gebied van de zenuwziekten bij kinderen [1950] en bij de gezondheidsdienst der

Verenigde Staten werd hij benoemd tot kinderpsychiater [1951]. Broeder Belnap is ringpresident geweest in Salt Lake City en Washington D.C. en meer dan 8 jaar was hij gids op het tempelplein. Hij is lid van het genealogisch comité van het priesterschap. Hij is getrouwd met Mary Ellen Bennett en zij hebben vijf kinderen.)

Roken is een slechte gewoonte. Niemand die dit betwijfelt kan zijn standpunt met gezonde argumenten staven. Telkens en telkens weer hebben de medische en psychologische wetenschap bewijzen aangevoerd welke de destructieve werking van de sigaret aantonen. Naast de onlangs gevonden bewijzen over de samenhang van het roken van sigaretten en longkanker, hebben een aantal gezaghebbende personen nog andere interessante en opvallende ontdekkingen gedaan in verband met de sigaret. E. A. Murphy en J. F. Mustard (14)¹⁾ ontdekten, dat chronische rokers minder in staat waren om weerstand te bieden aan de uitwerking van bestraling dan niet-rokers en dat roken de werking van het beenmerg, de plaats waar het bloed gevormd wordt, verminderde. A. J. Schaffer (19) maakt bekend dat het aantal voortijdige geboorten bij moeders die roken groter is dan bij nietrooksters en dat in de

eerste categorie ook het sterftecijfer van de kinderen hoger lag. Verder zijn er volgens A. R. Lindesmith en A. I. Strauss (12) tamelijk veel bewijzen dat er onder niet-rokers in het algemeen meer "oppassende harde werkers van wie men op aan kan en die een stabiel huwelijk hebben" voorkomen en dat zij volgens de statistieken minder huwelijksmoeilijkheden hebben dan rokers.

Zo stapelen de bewijzen zich op. Beetje bij beetje en stuk voor stuk komt het merendeel der bewijzen, van puur wetenschappelijk standpunt uit gezien, aantonen dat er goede gronden bestaan voor de woorden van de Heer dat „tabak niet is voor het lichaam“. Nicotine kan in grote hoeveelheden de overhand beginnen te krijgen op het zenuwstelsel en ernstige toevallen veroorzaken. Roken maakt dat iemand prestaties verricht die overeenkomen met prestaties die hij zonder roken op een hoogte van 1500 m. zou verrichten, wegens de zuurstofvermindering in zijn bloed. (11)

¹⁾ Bibliografie aan het eind van dit artikel.

Niemand zal tegenspreken dat tabak in grote hoeveelheden schadelijk is maar er zijn mensen die beweren dat tabak in kleinere hoeveelheden niet schadelijk zou zijn. Zij spreken met volle overtuiging als zij zeggen: „O zeker, te veel tabak is schadelijk net als te veel in de zon zitten. Daar kun je zonnesteek van krijgen of min of meer ernstig verbranden. Maar als je de zon met mate op je laat inwerken is dat heel gezond. Zo is het ook met tabak. In kleine hoeveelheden doet het een mens goed. Het is goed voor de zenuwen.

Dan zijn er nog die zeggen: „U bedoelt dat één sigaret al schadelijk is? Kom nou, dat kleine beetje nicotine kunt u niet eens meten.“

Het droevige is dat deze mensen op alle punten ongelijk hebben en dit is één van de dingen dat tabak zo'n goed werktuig maakt in de handen van Satan. Want tabak is zeer schadelijk, hoe gering de hoeveelheid ook is en wel op een gebied waar de meeste mensen nooit bijilstaan. Toch is het waarschijnlijk het meest vitale gebied van al, waar de tabak grote verwoestingen aan kan richten: het gebied van de hogere centra van de geest van de mens — het geweten en de plaats waar dat in het lichaam gezeteld is.

Laten we eerst nog een misvatting over tabak recht zetten. Er bestaat niet zoiets als een hoeveelheid nicotine die niet gemeten kan worden en die geen invloed heeft op het gestel van de mens. Het erge is dat zelfs kleine porties nicotine (of alcohol) iemands gesteldheid reeds kan veranderen, zodat het moeilijk voor hem wordt om al zijn mogelijkheden als kind van God tot ontplooiing te brengen.

Mijn onderzoeken hebben aangetoond dat tabak zelfs in heel kleine hoeveelheid de macht heeft om de ziel te doden. Laten we, om dit beter te begrijpen, de samenstelling van de hersenen van een mens eens bekijken of ten minste dat deel dat hem onderscheidt van andere levende wezens.

Het gedeelte van de hersenen dat de mens onderscheidt van de rest van de dierlijke wereld wordt genoemd de prefrontale kwab. Dit is het gedeelte van de hersenen dat ligt achter het voorhoofd en boven de ogen. Het is een gedeelte van de hersenschors dat uiterst verfijnd is en alleen bij de mensen voorkomt. Het is de zetel van wat gewoonlijk het geweten genoemd wordt; het vermogen om te onderscheiden tussen goed en kwaad. Hier zetelt het waarnemingsvermogen om de tegenstellingen, welke we in ons aardse leven ervaren tegen elkaar af te wegen. Daar wordt beslist of iets prettig is of pijnlijk, daar onderscheiden wij vreugde en smart, liefde en haat, boosheid en kalmte, goed en kwaad. Ook dat wat iemand maakt tot een intens levend schepsel met grote spanningen is ge-centraliseerd in dit gedeelte van de hersenen evenals die dingen die hem liefde voor zijn gezin geven of het verlangen om goed te zijn voor anderen. Het is de prefrontale kwab die een mens letterlijk een „kind van God“ doet zijn en van hem een redelijk denkend wezen maakt, dat door redeneren in staat is zijn gevoel met zijn verstand in overeenstemming te brengen. Dr. Lecomte du Noüy merkte eens op dat de aanwezigheid van de prefrontale kwab

het verschil tussen mens en dier groter maakte dan het verschil tussen leven en niet leven is. Deze prefrontale kwab is dus iets, dat de mens als een kostbare schat zou moeten beschermen want deze brengt hem nader tot God. Het is het hoogst ontwikkelde en meest gevoelige gedeelte van het zenuwstelsel.

Wat tabak het eerst aantast

Dit gedeelte van het menselijk zenuwgestel wordt het eerst door tabak aangetast. Bij een experiment met hogere zoogdieren spoot B. Silverstrini (23) hen in met nicotine. Zeer kleine hoeveelheden beïnvloeden eerst de frontale kwab en de psychomotorische centra (dieren hebben geen prefrontale kwab). Daarna werden de zetels van de zintuigen aangetast en vervolgens de centrale zenuwknoop, waar de meer vitale en primitieve functies van ons lichaam gevestigd zijn. Hieruit kan men gemakkelijk concluderen, dat bij een mens, wiens prefrontale kwab nog veel gevoeliger is dan de frontale kwab, zelfs minuscule hoeveelheden nicotine gevoeld kunnen worden. H. H. Perlman, A. M. Dannenberg en S. Sokoloff (15) toonden aan dat spoor-tjes nicotine de melk van de moederborst binnendrongen en voldoende waren om de lichamelijke gesteldheid van het kind te veranderen. B. E. Hasama toonde aan dat een oneindig kleine hoeveelheid nicotine die in de bloedstroom circuleerde een meetbare invloed op het zenuwstelsel kan hebben. Oplossingen van slechts één deel nicotine op een miljoen delen bloed bevat al het nodige om de fysiologische veranderingen in de elektrische ritmes van de hersenen tot stand te brengen (3) (8) (23) (24) (27). Het idee dat een kleine hoeveelheid nicotine niet opgemerkt wordt is dus verkeerd. De hogere centra van de hersenen worden aangetast, al is daar uiterlijk misschien niets van te bespeuren.

De lobotomie van het geweten

Wat is nu precies het effect van nicotine op de hersenen en hoe schadelijk is zij? Om dit te kunnen beantwoorden is het noodzakelijk om nog iets meer te zeggen over de prefrontale kwab. Bedenk dat de prefrontale kwab het functionele centrum is voor het geweten van de mens. Enkele jaren geleden hebben psychiaters, overwegende dat vele angsten van de mens zetelden in de prefrontale kwab, geprobeerd patiënten die aan psychose leden te genezen door een operatie op ze uit te voeren die bekend staat als de prefrontale lobotomie, dat wil zeggen: zij scheidden de prefrontale kwab van de rest van de hersenen zodat die onwerkzaam werd. Vreemd genoeg werden de zo behandelde patiënten ook „genezen“. Zij hadden niet langer last van de angsten die hen zo geplaagd hadden.

Maar hoewel zij verstandelijk normaal waren, waren zij nooit meer gelukkig of droevig gestemd. Zij toonden een vlakke, onverschillige meegaandheid in alles, waarin zij juist bijzonder hadden moeten meeleven. Deze mensen hadden zich ontdaan van wat volgens Lehi in het Boek van Mormon juist van zo groot gewicht is voor 's mensen zaligheid: de bekwaamheid om tegenstellingen te kunnen onderscheiden en emotioneel betrokken te worden in de strijd die het leven is. (Zie 2 Nephi 2.) Onderzoekers hebben aangetoond dat dit ook precies zo gebeurt met de

roker. Hij voert een functionele of gedeeltelijke lobotomie op zichzelf uit.

U weet nog wel dat nicotine het eerst de hogere centra van het gestel aantast. Nicotine doet de kleine arteriën die de prefrontale kwab van bloed voorzien samentrekken en berooft deze op die manier van zuurstof wat tot gevolg heeft dat hij voor enige tijd zijn werkzaamheid gedeeltelijk verliest; of zij belemmert de doordringbaarheid van de celmembraan zelf waardoor deze tijdelijk geen dienst meer kan doen. (9) (20) (21) (22). Dr. Wilder Penfield, de wereldberoemde professor in de neurochirurgie, onderzocht de invloed op de prefrontale kwab van o.a. alcohol en tabak. Zijn onderzoek bracht aan het licht dat alcohol of tabak zelfs in kleine hoeveelheden leidde tot een vermindering van de functie van de prefrontale kwab. Deze test werd gedaan met behulp van een elektroëncelograaf, een hoogst gevoelig apparaat dat de schommelingen in de elektrische ritmes van de hersenen registreert. Psychometrische testen hebben onthuld dat personen die roken of drinken, al zijn het kleine hoeveelheden, hun vermogen verliezen om aan feiten en ideeën de juiste plaats toe te kennen. Dit demonstreert afdoend het gedeeltelijke verlies van de werking van de prefrontale kwab. (1) (2) (4) (5) (6) (10) (13) (26). Ook is het interessant te lezen wat één geleerde R.L. Wexler en het team W.B. Geiger en H. S. Alpers aangetoond hebben, namelijk dat de fysiologische en psychische gevolgen van nicotine en het nieuwe bedwelmende middel LSD (D-Lysergic Acid) nauw parallel lopen. Zowel nicotine als LSD zijn specifieke antagonist van een chemische stof die van vitaal belang is voor het zenuwstelsel en serotonine genoemd wordt, zo betogen zij. Een vermindering van serotonine in het centrale zenuwstelsel brengt een gedrag met zich mee dat gelijk is aan geestesziekte.

Über-ich tegenover zenuwknoop

Waarom is dit zo schadelijk voor het geestelijk welzijn van de mens? Het antwoord ligt in de psychologische gesteldheid van de mens die overeenkomt met de lichamelijke gesteldheid. Er is een gevoelig evenwicht in de gedachten of de geest van de mens. Twee krachten zijn er aan het werk, niet slechts figuurlijk, maar letterlijk en daadwerkelijk binnen in hem. Het zijn de prefrontale kwab, het geweten, door psychologen het Über-ich genoemd en de centrale ganglion of -zenuwknoop, het Es genoemd. In de centrale zenuwknoop worden de meer dierlijke reacties van de mens gevonden, de genotsimpulsen. Het is deels de taak van het Über-ich om het Es te beletten om buiten z'n boekje te gaan en het overheersende middelpunt van de hersenen te worden. Het gebruik van tabak maakt dit bijna onmogelijk (16) (18).

De prefrontale kwab is de zetel van de angstgevoelens van de mens. Hier ontstaan zijn gevoelens van vrees en zijn tobberijen. Roken stompt deze gevoelens af. Laten wij het proces eens volgen. Iemand is zenuwachtig. Hij rookt een sigaret en onmiddellijk voelt hij zich beter en meer zeker van zichzelf. Hoe komt dit? De nicotine uit zijn sigaret veroorzaakte een geringe en korte lobotomie, een gedeeltelijke afscheiding van de prefrontale kwab en een

verlichting van zijn angsten. De man heeft zichzelf op twee manieren benadeeld. Ten eerste heeft hij zich tijdelijk en tot op zekere hoogte losgescheurd van het meest goddelijke deel van zijn natuur en ten tweede heeft hij zijn centrale zenuwknoop, het Es, het overwicht over het Über-ich gegeven.

Het Es voelt zich volgens de Drs. Alfred R. Lindsmith en Anselm I. Strauss (12) opgelucht nu hij bevrijd is van de beteugelende invloeden van het Über-ich; hij verheugt zich in de prettige sensaties welke hij nu beleeft en vraagt van zijn psyche ofwel het ego om een herhaling van deze ervaring. Wanneer de gevolgen van de nicotine verdwijnen, begint de prefrontale kwab weer te werken; maar het Es vraagt steeds weer om een herhaling van de prettige sensaties. Om daaraan toe te geven en de spanningen welke teruggekomen zijn te verminderen wordt een tweede sigaret opgestoken en de kringloop begint van voren af aan. Elke keer echter dat dit gebeurt wint de centrale zenuwknoop aan macht. Dit is het begin van verslaafdheid. Het is de moeite waard om op te merken dat de geestelijke gaven van de mens, dat wat hem onderscheidt van de dierenwereld, het meest lijden wanneer dit gebeurt. Al weer tonen psychometrische testen aan dat het vermogen van het individu om aan het denkproces de juiste waarde toe te kennen verzwakt is. Met andere woorden, het vermogen van het individu om lief te hebben, te haten, vreugde of pijn te voelen is niet zo scherp meer. (1) (2) (4) (5) (6) (10) (13) (26).

Angstgevoelens zijn handwijzers

Het is bijna komisch om over iemand te spreken als: een persoon die zijn hele leven een matig roker gebleven is, wanneer wij de buitengewoon machtige neigingen van tabak om gewoonten te vormen, erkennen. De grond voor deze neiging ligt in onze angsten. Wij hebben allen wel problemen en zorgen en wanneer deze angst dan op een verkeerde of kunstmatige manier van ons weggenomen is, komt de natuurlijke aard van de mens boven en daarmee een gevoel dat vraagt om een herhaling van deze ervaring.

De vermindering van de werkzaamheid van de prefrontale kwab neemt het schuldgevoel over het roken en de angst over wat er van komen zal van ons weg. Zodoende zien we dat een persoon gaat roken om zijn zorgen over de gevolgen van het roken een halt te kunnen toeroepen net als iemand die drinkt om te vergeten dat hij een dronkaard is. Hoe meer het schuldgevoel verdrongen wordt, hoe groter het genot van dat wat zoveel schade toebrengt, totdat de roker op het laatst bijna helemaal geen schuldgevoelens meer heeft en natuurlijk is het zo dat men, wanneer het schuldgevoel op één gebied gedoofd is ook op ander gebied bijna geen schuld meer voelt.

Schuldgevoel is echter voor ons allemaal nuttig. Het speelt een positieve rol, want het zorgt er mede voor dat de mensen hun verantwoordelijkheid voor hun daden leren gevoelen. In het algemeen wordt een lichte roker een zware roker en als iemand zegt dat hij een matig roker is praat hij meer over een punt op een lijn en niet over een vaste plaats.

De Heer heeft ons om een goede reden angstgevoelens gegeven. Hij zegt dat wij "angstvallig voor een goede zaak moeten werken". Onze schuld- en angstgevoelens zijn aanwijzingen en handwijzers die voor ons nut op onze weg geplaatst zijn. Als we ons erg angstig voelen of schuldig dan kan dit een aanwijzing zijn dat wij niet meer in harmonie met de Heer zijn en dat onze geestelijke instelling een beetje versterkt moet worden. Er is slechts één ware weg om spanningen te verdrijven: ons schikken naar de wetten van God en niet ze smoren in tabaksrook. Het geweten doden met nicotine staat gelijk met het doden van alle pijnreacties in het lichaam zodat we geen pijn meer voelen zelfs niet, als we onze handen in 't vuur verbranden.

Misschien had President David O. McKay deze functie van ons geweten in zijn gedachten toen hij zei: „De goedkeuring van je geweten te hebben wanneer je alleen bent met je gedachten is alsof je in gezelschap bent van ware, liefhebbende vrienden. Het verdienen van respect voor jezelf geeft je een sterk karakter. Het geweten is de schakel die de ziel verbindt met de geest van God.“

Deze schakel, het geweten, is een wonderbare gave en het is bijzonder goddeloos om het te doden of te verdoven met tabak. Misschien is dit wel een groter zonde dan wat we het lichaam aandoen met het gebruiken van tabak.

Bibliografie

1. Ausubel, D. P., "Causes and Types of Narcotic Addiction, a Psychosocial View", *Psychiatric Quarterly*, XXXV, 1961, 523-531.
2. Bliss, C. M., H. Wells, P. H. Knapp, "Addictive Aspects in Heavy Cigarette Smoking", Boston University School of Medicine *American Journal of Psychiatry*, CXIX, 1963, 966-972.
3. Exley, K. A., M. C. Fleming, A. D. Wespelin, "Effects of Drugs Which Depress the Nervous System", *British Journal of Pharmacology*, XIII, 1958, 485-492.
4. Finnegan, J. K., P. S. Larson, H. B. Haag, "The Role of Nicotine in the Cigarette Habit", *Science*, CII, 1945, 94-96.
5. Freedman, B., "Conditional Reflex and Psychodynamic Equivalents in Alcohol Addiction", *Quarterly Journal of Alcohol*, IX, 1948, 53-71.
6. Friedman, M., R. H. Rosenman, J.A.M.A., CLXIX, 1959, 1286-1296.
7. Geiger, W. B., H. S. Alpers, "Mode of Action of Antigen and Other Smooth Muscle Stimulants", *Science*, CXXV, 1957, 11-141.
8. Hasama, B. E., "Bio-Electric Reaction of Isolated Brain Tissue and Neurons", *Archives of Experimental Pathology*, CXCI, 1939, 553-562.
9. Johnston, L., "The Disease of Tobacco Smoking and Its Cure", London, 1957.
10. Koskowsky, W., *The Habit of Tobacco Smoking*, London, 1955.
11. Kratochvil, C. H., S. S. Wilkes, W. A. Girard, "Cigarette Smoking at Altitudes", *Federation Proceedings*, Baltimore, XVI, 1957, 75.
12. Lindesmith, A. R., A. I. Strauss, *Social Psychology*, Indiana University, 1964.
13. McArthur, C., E. Waldron, J. Dickinson, "Psychology of Smoking", *Journal of Abnormal Psychology*, LVI, 1953, 267-275.
14. Mustard, J. F., A. E. Murphy, "Effect of Smoking on Blood Coagulation and Platelet Survival in Man", *British Medical Journal*, I, March 30, 1963, 846-849.
15. Perlman, H. H., A. M. Dannenberg, S. Sokoloff, J.A.M.A., CXX, 1942, 1003-1009.
16. Pomeranze, J., "Realism in the Use of Tranquilizing Drugs", *Journal of the American Geriatric Society*, V, 1957, 823-826.
17. Pullard-Strecker, H., "Major Problems Arising from Minor Addictions", *Medical Press*, CCXXXVI, 1956, 116-119.
18. Russ, S., "Smoking and Its Effects", *Hutchinson's Scientific and Technical Publications*, 1955, 141.
19. Schaffer, A. J., *Diseases of the Newborn*, Philadelphia, 1960.
20. SeEVERS, B., *British Journal of Cancer*, X, 1956, 282-291.
21. SeEVERS, B., *British Medical Journal*, I, 1959, 645.
22. SeEVERS, B., *Drill's Textbook of Pharmacology and Medicine*, 2nd Ed. 1958.

23. Silvestrini, B., "Neuro-Pharmacological Study of the Central Effects of Nicotine on Cerebral Electrical Activity", *Archives of the International Pharmacology*, CXVI, 1958, 71-85.

24. Steumph, C., "The Workings of Nicotine on the Central Nervous System of Mammals", *Archives of Experimental Pathology*, CCXXV, 1959, 421-436.

25. Wexler, R. L., "Effects of Cigarette Smoking and Intravenous Nicotine on the Human Brain", *Federation Proceedings*, Baltimore, XVII, 1958, 169.

26. Wickler, B., "On the Nature of Addiction and Habituation of Tobacco", *British Journal of Addiction*, LVII, 1961, 73-79.

27. Wilder, J., "Paradoxical Reactions to Tobacco", *New York State Journal of Medicine*, LVII, 1957, 33-48, 33-52.

BOEKBESPREKING

„WAT GELOOFT UW BUURMAN?“

(door J. W. Jongedijk)

De uitgevermaatschappij Gebr. Zomer & Keunings N.V. te Wageningen bood de redactie van de Ster een exemplaar van bovengenoemd boek aan ter recensie en ik ontving het vererend verzoek deze taak op mij te nemen.

Laat mij beginnen met als mijn overtuiging uit te spreken dat het boek „Wat gelooft Uw buurman“ van de journalist J. W. Jongedijk in een algemeen gevoelde behoefte voorziet, want welke geloofsrichting een mens ook is toegegaan en welke levensbeschouwing hij tot de zijne heeft gemaakt, meermalen rijst bij gelegenheden bij hem de vraag: „Wat gelooft de Boeddhist, de Islamiet, de Vrijmetselaar eigenlijk?“ Gewoonlijk blijft het dan bij de vraag alleen, omdat het voor de meesten niet eenvoudig is het juiste antwoord te vinden.

De antwoorden nu op deze vragen — en op meerdere — worden op heldere wijze door de schrijver gegeven. Wat de bespreking van ons gelooft betreft, waar uiteraard onze belangstelling in de eerste plaats naar uitgaat: zelden ben ik zo'n onpartijdige en onbevooroordeelde en duidelijke verhandeling tegengekomen. Het is dan ook ter wille van de volledige juistheid van hetgeen over ons wordt gezegd, dat ik mij enige opmerkingen veroorloof. Op blz. 108, 11 de regel van boven staat: „Wij geloven in de ietterlijke vervulling van de Schrift, die spreekt over een 'eerste opstanding' bij het 'Laatste Oordeel.' (Openbaring 20). Voor het woordje bij dient te worden gelezen en, want de eerste opstanding is aan het begin van het duizendjarige rijk en het laatste oordeel aan het eind van dat tijdperk. (Openb. 20 : 4, 5, 6). Uit de samenhang van deze teksten blijkt dat de toevoeging: „Deze is de eerste opstanding“ op de aanvang van genoemde regering slaat.

Bovenaan blz. 111 lezen wij: „De Paarl van Grote Waarde, dat o.m. enkele bijbelgedeelten bevat, zoals deze door Joseph Smith zijn verklaard.“

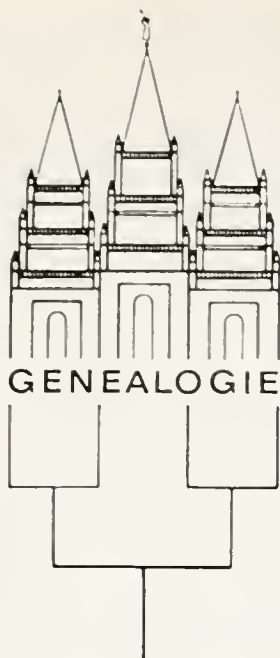
Zoals zij daar staat maakt deze zinsnede wellicht de indruk alsof Joseph Smith enkele gedeelten uit de Bijbel heeft gelicht, op zijn wijze heeft verklaard en ze daarna in de Paarl van Grote Waarde heeft geplaatst. Het is waar dat de inhoud van deze gedeelten in hoofdzaak aan die van de overeenkomstige gedeelten uit de Bijbel gelijk is, doch om mogelijke verwarring te voorkomen, wordt opgemerkt dat het boek Mozes een aparte openbaring is, in 1830 door Mozes aan Joseph Smith gegeven, zoals ook aan het begin van elk hoofdstuk wordt vermeld. Het is dus geen eigen interpretatie door Joseph Smith van een stuk Genesis, zoals men misschien zou denken. Het boek Abraham in de Paarl van Grote Waarde is dat evenmin, want dat is een rechtstreekse vertaling van een door Abraham op een papyrusrol geschreven kroniek. De wijze waarop Joseph Smith in 't bezit kwam van die rol is een geschiedenis op zichzelf, waar hier niet op zal worden ingegaan.

Genoemde onjuistheden doen echter geen afbreuk aan de waarde van het geheel en betreffen onderwerpen die voor ons geen moeilijkheden opleveren, maar door een buitenstaander heel gemakkelijk anders kunnen worden verstaan.

De behandeling van de andere godsdiensten en wereldbeschouwingen is al even helder en onpartijdig en zodanig dat van een droge vermelding van leerstukken geen sprake is. Integendeel: In boeiende trant worden verschillende godsdiensten en geloofsovertuigingen besproken en tevens verneemt men uit vraaggesprekken met vooraanstaande aanhangers van de verschillende behandelde richtingen waarom zij zich juist bij die Kerk of die groep hebben aangesloten.

Ik kan dan ook het boek bij de lezers van de Ster, bij alle leden van onze Kerk warm aanbevelen, ter vermeerdering van hun kennis van hetgeen de wereld in godsdienstig opzicht heeft te bieden. Want vermeerdering van kennis is wat de Kerk ons leert, kennis op velerlei gebied en niet in de laatste plaats kennis van de verschillende godsdiensten en levensbeschouwingen, van welke het boek van Jongedijk de volgende behandelt: Quakers, Heilssoldaten, Morele Herbewapenaars, Vrij Katholieken, Leden der Christengemeenschap, Christian Scientists, Jehovah's Getuigen, Mormonen, Soefi's, Spiritisten, Humanisten, Vrijmetselaren, Orthodoxe en Liberale Joden, Islamieten, Boeddhisten.

Dat deze kennis vooral voor de leden van onze Kerk van belang is, behoeft m.i. geen betoog. („Put woorden van wijsheid uit de beste boeken“ — L. & V. 109 : 7). Het is immers heel belangrijk, in gesprekken met andersdenkenden te weten wat zij geloven. A. D. J.

Zonder ons kunnen zij niet tot volmaking komen

● Voor het hedendaagse Christendom is de uitspraak van de apostel Paulus, zoals die is opgetekend in het elfde hoofdstuk van Hebreëen, de verzen 39 en 40, één van de grootste geheimenissen. Verklaringen van de betekenis van deze teksten, zoals deze door moderne theologen worden gegeven, zijn vaag en nietszeggend. Heiligen der Laatste Dagen, die het getuigenis hebben ontvangen dat God de hemelen opnieuw heeft geopend en de goddelijke waarheid heeft hersteld door bemiddeling van de profeet Joseph Smith, vinden niets geheimzinnigs in de woorden, die Paulus aan de Hebreëen schreef en dit is voor hen evenmin een open vraag.

Paulus wekte de getrouwe heiligen op om meer geloof in de Here Jezus Christus te hebben. Hij gaf hun een opsomming van hetgeen Gods profeten sedert de dagen van Adam tot op deze tijd hadden ondervonden. Hij bracht voor hen onder woorden, hoe het geloof de beweegreden was voor al wat er gedaan was en dat de profeten des Heren alleen door het geloof in staat waren geweest om al wat God hun geboden had te volbrengen.

Aan het slot van deze diepzinnige uitspraken zei Paulus: „En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebben de belofte niet verkregen; Alzo God wat beters over ons

voorzien had, opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden.” In het dertiende vers van ditzelfde hoofdstuk krijgen we even een vluchtige toelichting op deze woorden: „Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren.”

(Hebr. 11 : 13)

In een openbaring die door de profeet Joseph Smith werd ontvangen vinden wij de volgende woorden aangaande de beloften die aan onze voorvaders werden gedaan:

„God zal u door Zijn Heilige Geest, ja, door de onuitsprekelijke gave des Heiligen Geestes kennis geven, die sedert de schepping der wereld tot op heden niet is geopenbaard. Die onze voorvaders met groot verlangen hebben verwacht om te worden geopenbaard in de laatste tijden, waarop hun gedachten door de engelen waren gericht, zoals het voor de volheid van hun heerlijkheid was weggelegd.”

(L. & V. 121 : 26—27)

Heiligen der Laatste Dagen begrijpen de betekenis van Paulus' verklaring in het boek der Hebreëen volkomen. Wij weten dat Paulus hier verwees naar het grote werk der laatste dagen, dat door middel van de profeet Joseph Smith moest worden hersteld. De apostel uit het verre verleden zinspeelde op het feit, dat onze vaders in kennis waren gesteld van de goddelijke waarheid, die God, de eeuwige Vader, reeds vóór de grondlegging dezer wereld had beschikt, namelijk dat wij zalig zouden moeten worden in gezinsverband. Niemand

zou een volheid van vreugde kunnen ontvangen, tenzij hij gehoorzaam was aan de beginselen van het herstelde Evangelie en door de macht van het heilige priesterschap in een eeuwige familieband was verzegeld.

Op 6 september 1842 schreef de profeet Joseph Smith een zendbrief aan alle leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waarin uitgebreide aanwijzingen werden gegeven aangaande het werk dat wij voor de doden moeten verrichten. Uit die brief halen wij het volgende aan:

„En nu, mijn zeer geliefde broeders en zusters, laat mij u verzekeren, dat dit grondbeginselen zijn met betrekking tot de doden en de levenden, die niet lichtvaardig kunnen worden veronachtzaamd, omdat ze behoren tot onze zaligheid. Want hun zaligheid is nodig en onontbeerlijk voor onze zaligheid, zoals Paulus aangaande de vaders zegt, dat zij zonder ons niet tot volmaking kunnen komen. Evenmin kunnen wij zonder onze doden tot volmaking komen.” (L. & V. 128 : 15)

Het is zoals President Joseph Fielding Smith heeft gezegd: „Wat was de belofte die de vaders hadden ontvangen, die in het laatst der dagen moest worden vervuld doordat de harten der kinderen tot hun vaders zouden worden gewend? Het was de belofte, die de Here, bij monde van Henoeh, Jesaja en de andere profeten had gedaan aan de volkeren der aarde, dat de tijd zou komen, dat de doden zouden worden verlost.” (Doctrines of Salvation, Vol 2, p. 154)

Deze geweldige leerstelling, door onze hemelse Vader ontworpen, waarvan de profeten van Israël hebben ge-

tuigd, die in alle eenvoud door de Heiland der wereld werd verkondigd, door heilige mannen in de bedeling van het midden des tijds werd toegepast en die in onze dagen en in deze bedeling door openbaring opnieuw werd bevestigd, is de macht Gods tot zaligheid. Jezus leerde ons, dat iedere ziel die ooit op deze aarde had geleefd, uit het graf zou voortkomen. Hij zei immers: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven... Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen; En zij zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.”

(Joh. 5: 25, 28–29)

Thans is in de wereld de waarheid aan het licht gekomen, dat de ganse mensheid de gelegenheid zal krijgen

om zalig te worden, daar iedere ziel het voorrecht zal hebben om de waarheid te horen en zich aan de eeuwige wetten daarvan te onderwerpen, hetzij dat zij dit voor zichzelf doen in dit leven of voor hen die zijn gestorven zonder in de gelegenheid te zijn geweest de waarheid te horen, waarna dat werk door hun kinderen en familieleden voor hen wordt verricht. Nogmaals halen wij de woorden van de profeet Joseph Smith hier aan: „... want volgens de boeken zullen uw doden worden geoordeeld naar hun eigen werken, of zij zich in hun eigen lichaam zelf aan de verordeningen hebben onderworpen, of dat het door middel van hun plaatsvervaarders is geschied, overeenkomstig de verordening, die God vóór de grondlegging der wereld heeft bereid voor hun zaligheid volgens de verslagen, die zij van hun doden hebben bijgehouden.”

(L. & V. 128: 8)

Wij zouden deze les niet beter kunnen besluiten dan door alle Heili-

gen, waar ook ter wereld, aan te sporen naar des Heren woord te luisteren door het verrichten van dit zo bijzonder belangrijke werk en dat niet alleen voor onze eigen zaligheid en verhoging, maar ook voor het behoud van allen die reeds door de sluier zijn heengegaan, want hun behoud is even belangrijk als het onze, want zonder onze verwante doden kunnen wij niet zalig worden. Om het nog eens te zeggen met de woorden van de profeet Joseph Smith: „Broederen, zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts, en wijkt niet terug. Moed, broederen; en voort, voort, ter overwinning! Laat uw hart zich verheugen en uitermate verblijd zijn. Laat de aarde in gezang uitbreken. Laten de doden gezangen aanheffen van eeuwige lof voor Koning Immanuël, Die voordat de wereld bestond datgene instelde, wat ons in staat zou stellen hen uit hun gevangenis te bevrijden; want de gevangenen zullen vrij worden.” (L. & V. 128: 22)

Alle verordeningen noodzakelijk

In een toespraak van 20 januari 1844 zegt Joseph Smith: „Dikwijls wordt mij de vraag gesteld: „Kunnen wij niet zalig worden zonder al die verordeningen na te komen?” En hierop antwoord ik: „neen, dan kunnen wij de volheid der zaligheid niet bereiken”. Jezus zeide: „In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen . . . Ik ga heen om u plaats te bereiden.” Het woord huis had hier met Koninkrijk vertaald moeten worden. Een ieder, die de hoogste graad van het koninkrijk wil bereiken, moet zich aan een celestiale wet onderwerpen, en deze wet tot in alle bijzonderheden nakomen.”

Het is echter moeilijk geweest dit geslacht iets te doen begrijpen. Zelfs de Heiligen zijn traag van begrip.

De Heiligen niet gewillig te leren

Gedurende een aantal jaren heb ik nu getracht de gedachten van de Heiligen voor te bereiden om de dingen Gods te ontvangen. Maar wij zien dikwijls, dat zij zich grote opofferingen getroosten voor het werk van God, maar als glas in splinters uiteenvliegen, zodra zij iets vernemen, dat in strijd is met hun overleveringen. Zij zijn niet in staat het vuur te verdragen. Ik kan u niet vertellen hoevelen zich aan een celestiale wet kunnen onderwerpen, zullen volharden en hun verhoging deelachtig worden, daar er velen geroepen zijn, maar weinig gekozen.”

Als Joseph Smith in deze tijd geleefd had, had hij nog steeds datzelfde kunnen zeggen, helaas. Zelfs vele actieve leden in de kerk blijken niet in staat te zijn te begrijpen hoe noodzakelijk alle verordeningen zijn voor onze verhoging. En heel vaak zijn ze er heilig van overtuigd dat met hen alles wel goed zit, want zij zijn immers altijd druk voor de kerk. Denken vaak dat, als zij maar een eeuwig huwelijk gesloten hebben, zij een paspoort voor het celestiale koninkrijk in hun zak hebben. Ik zeg u, iemand, die door omstandigheden

niet naar de tempel kan, b.v. doordat haar man geen lid van de kerk is, maar verder alles doet wat in haar vermogen is en wél werkt voor haar doden, eerder de kans heeft daar te komen dan u. Joseph Smith zegt in dezelfde toespraak: „De Heiligen hebben niet veel tijd om hun doden te verlossen en zalig te maken, en om hun levende verwanten bijeen te brengen, opdat ook zij zalig kunnen worden, alvorens de aarde geslagen zal worden en de vastbesloten verdelging op de wereld zal komen. Ik raad de Heiligen aan om met alle macht te trachten hun levende verwanten naar deze plaats te brengen, opdat zij aan hen verzegeld mogen worden en zich gereed maken voor de dag, waarop de engel der verwoesting zal uitgaan. En indien de ganse kerk er uit alle macht zou naar streven om haar doden zalig te maken, hun nakomelingen te vergezellen en hun nog in leven zijnde vrienden bijeen te brengen, en geen tijd zou besteden aan wereldse zaken, zouden zij nauwelijks gereed komen voor de nacht, waarin niemand werken kan.

En mijn enige zorg op het ogenblik geldt onszelf, namelijk dat de Heiligen verdeeld en verspreid zullen worden alvorens wij onze zaligheid verzekerd zullen hebben. Want er zijn zoveel dwazen in de wereld, die voor de duivel gewillige werktuigen zijn, dat hij meestal in het voordeel is.”

Als er 130 jaar geleden „niet veel tijd” was, dan geldt dat zeker voor deze tijd, nu de tekenen der tijden zo verontrustend duidelijk zijn. Het is zo makkelijk gezegd „ik heb geen tijd voor genealogisch werk”, maar dat is niet de werkelijke reden. Als zij begrepen hoé belangrijk het was, en het met heel hun hart zouden willen doen, zouden zij wél de tijd vinden. Zo makkelijk wordt dan gezegd, o, dat komt dan in het duizendjarig rijk wel goed. Nee broeders en zusters, zo makkelijk is dat niet. Zeker zal er veel tempelwerk gedaan worden tijdens het Duizendjarig rijk. En ook

zal er dan hulp komen uit de geestenwereld, maar dát geldt in de eerste plaats voor hen, die op aarde reeds genealogisch werk gedaan hebben. Alle tot volmaking gekomen heiligen zullen dan als boodschappers dienen voor hen.

Weet u of u zult leven tijdens dat Duizendjarig rijk, of dat u een nakomeling zult hebben, die familievertegenwoordiger voor u kan zijn op aarde? En al zoudt u dan familievertegenwoordiger op aarde kunnen zijn, of, als u gestorven bent, een van uw nakomelingen, dan zal die toch op zijn eentje met al het werk moeten beginnen, zonder hulp uit de geestenwereld, want zelf bent u nog geen tot volmaking gekozen heilige, noch een van uw voorouders. Want:

„En nu, mijn geliefde broeders en zusters, laat mij u verzekeren, dat dit grondbeginselen zijn met betrekking tot de doden en de levenden, die niet lichtvaardig kunnen worden veronachtzaamd voor onze zaligheid, zoals Paulus aangaande de vaders zegt, dat zij zonder ons niet tot volmaking kunnen komen. Evenmin kunnen wij zonder onze doden tot volmaking komen.” L. en V. 128.

In L. en V. 129 kunnen we lezen, dat er slechts twee soorten boodschappers zijn, namelijk opgestane wezens, die volmaakt zijn, anders waren ze niet opgestaan, en geesten van tot volmaking gekomen rechtvaardigen. Wie veel genealogisch werk gedaan heeft, zal dus veel helpers in de geestenwereld hebben, wie weinig gedaan heeft helemaal geen helpers. We lezen dan ook, b.v. in het boek de Artikelen des geloofs van James Talmage, dat de heiligen de kans zullen hebben tijdens het Duizendjarig rijk hun genealogische arbeid „voort te zetten”; over er mee beginnen wordt niet gesproken. Hoe het ook zij, zelfs als ze dan zouden kunnen beginnen met hun genealogische werk, zullen ze toch rijkelijk achteraan komen. Allereerst komen dan de tien stammen uit het Noorden, die door de dienstknechten des Heren, namelijk de kinderen van Ephraïm, met heerlijkheid worden gekroond. L. en V. 133. D.w.z. hun tempelbegiftigingen ontvangen en alle verzegelde verordeningen ondergaan. Ook zullen zij met de verslagen van hun doden komen, waarvoor gewerkt moet worden. Dan zijn er dus degenen, die reeds werk op aarde gedaan hebben, en hun werk mogen voortzetten. Ziet u broeders en zusters, dat u zo, terwijl u nú in de gelegenheid bent hen te verlossen, uw doden onnadenkend tot nóg eens duizend jaar geestelijke gevangenis veroordeelt? En wie bent u, dat u dit doen mag?

De Kerk leeft

KERKELIJKE STATISTIEK OVER HET JAAR 1966

Ter informatie van de leden van de Kerk publiceerde het Eerste Presidentschap de volgende statistiek betreffende de samenstelling van de Kerk aan het einde van het jaar 1966:

Aantal ringen van Zion	425
Aantal wijken	3.409
Aantal onafhankelijke gemeenten in de ringen	613
Totaal aantal wijken en onafhankelijke gemeenten in de ringen	4.022
Aantal gemeenten in de zendingen	2.053
Aantal „full time“-zendingen	75
Aantal kerkleden op 31 december 1966:	
In de ringen	2.032.359
In de zendingen	448.540
Totaal aantal leden	2.480.899
Toename van het aantal kerkleden gedurende 1966:	
Kinderen gezegend in ringen en zendingen	50.824
Ingeschreven kinderen in ringen en zendingen gedoopt	48.273
Bekeerlingen in ringen en zendingen gedoopt	68.843
Burgerlijke statistieken (gebaseerd op gegevens uit de ringen over 1966:	
Geboortecijfer in duizendtallen	25,23
Aantal gehuwden in duizendtallen	14,85
Sterftecijfer in duizendtallen	5,07
Priesterschap:	
Aantal dragers van het Aäronische Priesterschap op 31 december 1966:	
Diakenen	112.821
Leraren	79.288
Priesters	113.777
Totaal aantal Aäronische Priesterschapsdragere	305.886
Aantal dragere van het Melchizedekse Priesterschap op 31 december 1966:	
Ouderlingen	200.876
Zeventigers	22.948
Hoge Priestere	67.970
Totaal aantal Melchizedekse Priesterschapsdragere	291.794

Totaal aantal leden die het Aäronische of Melchizedekse Priesterschap dragen	597.680
Een toename van 26.430 gedurende het jaar 1966.	
Hulporganisaties:	
Zusters Hulpvereniging (ledental)	301.248
Deseret Zondagsschoolvereniging (gemiddelde opkomst)	847.861
Jonge Mannen Onderlinge-Ontwikkelingsvereniging (ingeschreven)	311.510
Jonge Vrouwen Onderlinge-Ontwikkelingsvereniging (ingeschreven)	297.044
Jeugdwerk (aantal ingeschreven kinderen)	461.259
Welzijnszorg:	
Aantal personen die in 1966 werden ondersteund	108.744
Aantal dat lonend werk kreeg	27.106
Aantal man-werkdagen aan de Welzijnszorg gegeven	114.772
Aantal groeps-dagen dat uitrustingsstukken in gebruik werden gegeven	7.015
Genealogische Vereniging:	
Aantal namen voor tempelverordeningen in 1966 gereed gemaakt	1.599.710
Genealogische gegevens in 13 landen gemicrofilm gedurende het jaar bedroegen 197.187 gedrukte delen van ongeveer 300 bladzijden per deel. Aan het einde van het jaar beschikte de Genealogische Vereniging over 2.231.656 gedrukte delen van 300 bladzijden elk op microfilm, ten gebuikere door de Kerk.	
Tempels:	
Aantal verordeningen gedurende 1966 in de 13 in gebruik zijnde tempels verricht:	
Voor de levenden	59.218
Voor de doden	3.911.380
Totaal aantal verordeningen	3.970.598
Het kerkelijk onderwijssysteme:	
Het totaal aan inschrijvingen in 1966 voor kerkscholen, instituten en seminaries inbegrepen	
	189.125

TERUGBLIK OP „DE AFSTAMMINGSLIJN DER PATRIARCHEN“

Een dezer dagen ontving ik een brief van Broeder Wilfried Decoo te Berchem-Antwerpen, waarin hij mij op vriendelijke wijze op een onjuistheid wees die in mijn artikel „De afstammingslijn der Patriarchen“ voorkomt. Het bewuste artikel staat in de Ster van juni jl.

Er staat namelijk in de 2de kolom van bladzijde 174 het volgende:

„Om het niet onnodig ingewikkeld te maken, zullen wij van de twaalf zonen van Jakob alleen Jozef, Juda, Benjamin, Efraim en Manasse noemen. De twee laatstgenoemden waren weliswaar de zoons van Jozef, Jakob's kleinkinderen dus, maar in Genesis 48 : 5 lezen wij dat Efraim en Manasse in de plaats werden gesteld van Ruben en Simeon, die door hun gedrag de zegeningen van hun vader niet waardig waren“.

Broeder Decoo betooft met behulp van

de geïnspireerde vertaling van de bijbel in het kort het volgende:

Ruben en Simeon verliezen geenszins hun plaats als stam ten voordele van Manasse en Efraim. De vergelijking in Gen. 48 : 5 tussen Manasse en Efraim enerzijds en Ruben en Simeon anderzijds, stelt de enen niet in de plaats van de anderen, integendeel: het duidt op de gelijkwaardigheid van de vier namen als stammen in Israël.

A. D. J.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE
ZENDING
EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Almelo

Brandenburg, Lily Isabelle, 21 april 1967

Ede

van Olderen, Albertus Wilhelmus Jacobus, 28 april 1967

Emmen

Leufgen, Cornelis Tjmen, 21 april 1967

Enschede

Randazzo-Blom, Henderika Magrieta, 21 april 1967

Gent

Dubrulle, Daniel Romaan Ivo, 21 april 1967

Dubrulle, Jacques Remi Gerard, 21 april 1967

Dubrulle-De Boos, Julienne, 21 april 1967

Groningen

de Jonge, Cornelis Tidlo, 10 februari 1967

Heerlen

van der Molen, Karla-Antonio, 28 april 1967

van der Molen-Neuhaus, Sophie, 28 april 1967

Leeuwarden

Schaap, Jacoba, 21 april 1967

van der Veen, Tietje, 28 april 1967

Sneek

Feringa, Klaas Egbert, 21 april 1967

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

Buis, Jan, 28 april 1967

Den Haag

Claessens-van Dongen, Johanna Francisca, 26 april 1967

Hartmann, Paul Adolf, 26 april 1967

Smits, Judith, 26 april 1967

de Zwart, Pieterella Lijdia, 26 april 1967

Leiden

Bakker, Jan, 26 april 1967

Bakker, Klaaske, 26 april 1967

Teeuw, Jeroen, 26 april 1967

Teeuw, Abraham Alexander, 26 april 1967

Rotterdam-Zuid

Rietberg, Louise Christine Hendrika, 28 april 1967

VERHOOGING IN HET PRIESTERSCHAP

Antwerpen

Decoo, Wilfried Leo Jozef, tot leraar, 9 april 1967

Brussel

Laus, Roland Serge Alexander, tot leraar, 7 mei 1967

Eindhoven

Bailey, Brian Leonard, tot leraar, 21 mei 1967

Beijerling, Freddy Franciscus W., tot leraar, 16 oktober 1966

Gouda

Bostelaar, Jan, tot priester, 16 april 1967

Groningen

de Jonge, Cornelis Tidlo, tot diaken, 16 april 1967

Kwakkelaar, Jan, tot diaken, 9 april 1967

Wolthers, Harmtjenus, tot diaken, 26 februari 1967

Leeuwarden

Jansen, Hendrikus Walterus, tot ouderling, 14 mei 1967

Utrecht

Dijkwel, Cornelis, tot ouderling, 23 april 1967

GEBOORTE

Eindhoven

van Helmont, Ambrosius Cornelis Adrianus, 23 augustus 1966

de Willigen, Rudolf Liebrecht, 1 april 1967

GEZEGEND

Eindhoven

Beijerling, Freddy Cornelis, 2 oktober 1966

Beijerling, Gregory Boyd, 2 oktober 1966

van Helmont, Ambrosius Cornelis Adrianus, 2 oktober 1966

Enschede

de Ceunink van Capelle, Alice Cheri Jane, 5 maart 1967

de Ceunink van Capelle, Oscar Paul Nico, 5 maart 1967

de Ceunink van Capelle, Hugo Alfred, 5 maart 1967

de Ceunink van Capelle, Rudi John, 5 maart 1967

GETROUWD

Mechelen

Comijn, Noëlla Stephania met Hermans, Laurent Willy,
22 april 1967

OVERLEDEN

Gouda

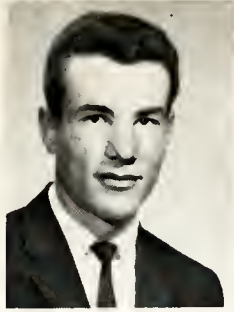
van Hoof-van Wensveen, Adriana, 27 januari 1967

AANGEKOMEN

Meyn, Fred V. en Neeltje, van Salt Lake City, Utah

VERTROKKEN

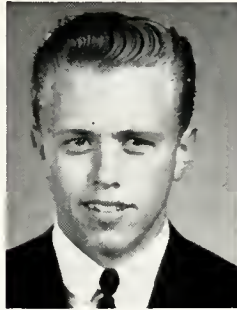
Bateman, Arnold J., Etna, Wyoming

Bingham, Heber Raymond,
Casa Grande, Arizona

de Bruin, Anna M., Aurora, Colorado

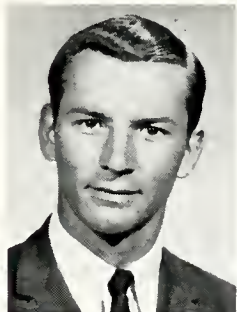
Crookston, Garr, Hyrum, Utah

Willie, Don A., Hyrum, Utah

Winters, Larry L., Coalville, Utah

Karren, Ronald, Lewiston, Utah

Het vertrouwen dat president McKay in de jeugd heeft

President David O. McKay heeft zich enige tijd geleden als volgt over onze jeugd uitgelaten:

"Ik heb een groot vertrouwen in de tegenwoordige jeugd. Weliswaar horen we zo nu en dan dat enkele van onze jonge mensen niet beantwoorden aan de normen der Kerk, maar deze maken slechts een zeer kleine minderheid uit. De overgrote meerderheid van onze jongelui is waarheidslievend en verlangend onze normen hoog te houden. Ik heb wel vertrouwen in ze. Wat is het prettig met hen samen te werken! Er bestaat in dit leven geen groter geluk voor leraren, ambtenaren en leidinggevendenden in de Kerk dan het voorrecht te hebben, de invloed en de kameraadschap van onze jonge mensen te ondergaan. Als wij de jongeren vragen iets te doen, zullen verreweg de meesten daar gewillig en blijmoedig gevolg aan geven en ik verheug mij altijd over hun bereidwilligheid om in elke willekeurige hoedanigheid de Heer te dienen, niet alleen in de OOV, maar ook in de Zondagsschool, in het maatschappelijk werk en bij het onderwijs. Ze zijn precies even meelevend en ontvankelijk voor de waarheid als de mensen van de Kerk altijd geweest zijn. Ik zou willen zeggen: Moge de Here hen zegenen. De Here zegene jullie, jongens en meisjes, en ook u, mannen en vrouwen, wier taak het is . . . hen te helpen in de OOV en elders."

Uit onze hedendaagse jeugd komen onze leiders van morgen voort. Wat een belangrijke en gezegende taak is het om te zijn verbonden aan deze prachtige jeugdorganisatie van de Kerk — de OOV!

Waarop wachten wij eigenlijk?

DOOR RICHARD L. EVANS

Soms heeft het er de schijn van dat wij zo leven, alsof wij ons voortdurend afvragen wanneer het leven nu eens zal gaan beginnen. Het staat ons niet altijd duidelijk voor ogen waarop we eigenlijk zitten te wachten, maar er zijn er onder ons die soms zolang in deze afwachtende houding volharden, dat het hele leven voorbijgaat en wij nog steeds zitten te wachten op iets dat aldoor aan de gang is geweest.

Zo zijn er vaders die wachten op een betere tijd om nader kennis te maken met hun zoons, misschien tot dat andere verplichtingen hen minder in beslag nemen, maar één dezer dagen zijn die zoons volwassen en het huis uit en de beste jaren om ze te leren kennen, om plezier van ze te hebben, ze iets te leren en ze met begrip tegemoet te komen, zijn dan misschien ook voorgoed verdwenen.

Er zijn moeders die zodra ze daartoe gelegenheid hebben oprecht van plan zijn om meer aandacht te schenken aan de plannen en problemen, het doen en laten van haar dochters en die eens wat gezelliger voor hen zullen worden. Maar de tijd verstrijkt, de afstand wordt groter en de kinderen groeien op, ontgroeien de ouders en gaan hun eigen weg.

Er zijn oude vrienden die eens wat meer van elkaars gezelschap zullen gaan genieten, maar de jaren gaan voort. Er zijn echtgenoten die wel eens wat meer begrip voor elkaar zullen gaan tonen en elkaar meer in acht zullen gaan nemen. De tijd alleen brengt de mensen echter niet nader tot elkaar. Er zijn mannen die slechte gewoonten zullen opgeven en er zijn mensen die verstandiger zullen gaan eten; er zijn er ook die nu zeer binnenkort eens binnen de perken van hun inkomen zullen gaan leven en niet langer boven hun stand. Er zijn mensen die eens wat meer belang in hun regering zullen gaan stellen.

Maar wanneer?

Nu is het onze tijd, onze kans, onze eigen generatie. De hemel en het hiernamaals zullen hun eigengelegenheden en verplichtingen meebrengen.

Dit is het leven waarin het werk van dit leven moet worden gedaan. Vandaag is evenzeer een deel van de eeuwigheid als iedere willekeurige andere dag over duizend jaar.

Dit is het, of we nu doortrild zijn van geluk of teleurgesteld, of we het druk hebben of ons vervelen. Dit is ons leven en het gaat snel voorbij.

Waar wachten we dan eigenlijk nog op?